

கந்தபுராண வசனச் சூருக்கம்

வெளியீடு:
பாலர் ஞானேதய சபை
காசிர்நாயகர் தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை

ஒ

கந்தபுராண வசனச் சுருக்கம்

தொகுப்பு:

சிங்கி விவகாரம் கணேசவிசுக்குருக்கன்

23 ஆவது ஜெனரியல்:
பாலி நூற்றூர் சபை
காடிவிதாயகர் தேவஸ்தனம்
வினாக்கள்-ஞை-தெள்ளிப்பழை

7 - 2 - 1993

முதற் பதிப்பு—7-2-1998

கவனியீடு: 23

அச்சப்பதிப்பு
நராஜ அச்சகம், சுன்னாம்

விலை: ரூபா 45/-

—
யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கழக இந்த நாகரிகத்துறைத் தலைவர்
லொந்தி ப. கோபாலகிருஷ்ணன்
வழங்கிய

அனிந்துரை

புராணங்கள் சமயம் கார்ந்த விளக்க நூல்களாக அமைந்து மக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. பரம்பொருட்சிறப்பு, உலகப்படைப்பு, அழிபாட்டுமுறைகள், கிரீயைகள், தத்துவவிளக்கங்கள், சமய அறி வரைகள், சிரதம், பக்தி, கலைமரபு ஆகிய இன்னேரன்ன விடயங்களை அறியத்துண்டுரீவன். இப்புராணசபை தென்னுட்டுச்சமய மரபிலும் பிராகிபலித்தகு. கெள்ளட்டுத் திருக்கோயில் மரபு சிறப்படைய புராணச் சிந்தனைகள் பெரிதும் உதவின. தென்னுட்டில் எழுந்த தமிழ்ப் பேரிலக்கியங்களில் ஒன்றுகிய ஏந்தபூராணம் காச்சியப்பசிவாசாரியாரின் கையளை ஜக்தில் உருவாகிய பெறுமைக்குரியது. முருக்கடவுளின் தெய்விகப்பெறுமைகளைக் கூறுவது. சிரந்துரைன் சிவப்ரதானின் ஓரமசமே என்பதும் சிவனைகளே போற்றப்படவேண்டியவன் என்பதும் ஏந்தபூராணத்தின் உட்பொருளாகும். ‘புராண நன்னுயன்’ எனப்போற்றப்படும் ஏந்தபூராணம் ஒரு கைவ சமய தத்துவ நூல் என்பதோடன்றி சூலப்பண்பாடு கார்ந்த பல்வேறு விடயங்களையும் உள்ளடக்கின ஒரு பண்பாட்டுக் கருவும், இப்புராணம் சிந்தைக்கும் செவிக்கும் இனிய நல்முறைத்தாகும். வையத்து வாழ்மாங்குவாழ வழிகாட்டுவது கந்தபூராணம் நாவலர் பெருமான் இதன் சிறப்பினைக் கூறுமிடத்து.

“எத்துணைக் காலந்தீர்ப்பிக் தீருப்பிப் படிக்கினும்
கேட்பினும் எக்குணையுந் கெளிட்டாது தித்திக் தழதாறும்
அதியந்புத அதிமதுரத் திவ்விய வாக்காகிய ஏந்தபூராணம்”

எனப் போற்றுகின்றார் சமத்தில் கந்தபூராண கலாசாரம் மேலோங்க அழிவுக்கதை இந்துரை என்பது இலக்கியகலாந்தி பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் கடுத்தாகும்.

நாவலர் இதன் சிறப்பினை உணர்ந்து இதைச் சிறந்ததோரு சூலக்கருவுலமாகக் கொண்டு தமது காலத்தில் சூலமயத்தைக் காங்கும். தெய்விகப் படைக்கலமாகப் பயன்படுத்தினார். மக்களை நல் வழிப்படுத்தவும் பிறவிப்பினியைப் போக்கவும் ஏந்தபூராணமே கை கண்ட பரம ஓளாஷதங் என நாவலர் உணர்ந்ததன் பயனாய் அதனைக் கற்றேரும் மற்றேரும் எளிதிற் பயன்படுத்தற்கு ஏற்ற ஒரு நிலையில் உதயமானது அவரது ஏந்தபூராணவகங்ம் என்றநால் இவ்வரிசையில் சூலப்பெரியார் ச. சிவபாதகந்தரம் அவர்களது ‘கந்தபூராணவின்க்கம்’ இக்கியகலாந்தி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களது ‘கந்த

பூராணபோதனை' காசிவாசி செந்திநாளையர் அனாரண்ய 'கந்தபுராண நவநிதம்' போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

இத்தகைய மரபினை அடியொற்றி தெல்லிப்பழை பாலர்ஞானேதைய சபை இளஞ்சிசூர்களுக்கு ஏற்ற கந்தபுராண நூலினை வெளியிட முன் வந்துள்ளனம் பாராட்டப்பட வேண்டிய நல்ல முயற்சியாகும். எந்தபுராண உசனங்களுக்காக என்ற தலைப்பினைக் கொண்ட இந்நூல் இப்புராணங்க்கதை மரபை சிறுவர்களுக்கேற்ற வகையில் சுருக்கித் தர முயற்சிகள்ரது. இதன் ஆசிரியர் விவரீ சி. கணேசவிங்கக் குருக்கள் இச்சபையின் மூலக்கர்த்தருள் ஒருவராக விளங்கி சிறுவர்களின் சமய அறிவு வளர்க்கிக்கேற்ற பல அடிப்படை நூல்களை வெளியிட்ட அனுபவம் உடையவர். தாம் பெற்ற உயர் அனுபவங்களையும் அறிவையும் பயன்படுத்தி இளஞ்சிசூர்களை நல்லமிழப்படுத்தும் இந்நூலை உருவாக்கிய ஆசிரியரின் முயற்சியை சொல்லகம் மனமுவந்து வரவேற்குமென்பதில் ஐயமில்லை. சைவச்சிசூர்கள் தாம் சார்ந்த சமயத்தின் அடிப்படை அறிவைச் சிறுவயக்கிருந்தே பெற்றிருத்தல் மிக அவசியம். இதன் மூலம் பெரியோரைப் பேணுதல், செய்ந்து மறவாமை, இறைவழி பாடு, நற்பழக்கங்கள் போன்ற சிறந்த அம்சங்கள் வாய்க்கப்பெற்ற வர்களாய்வளர வாய்ப்புண்டு. கேளவுக்கேற்ற இடங்களில் சுருக்கியும் விளக்கியும் கடவுள் பற்றிய உண்மையை மிக எளிதாக உணர்த்த முற்படுத்துவது இச்சுருக்கநூல். கந்தபுராணத்தரும் சீரிய சிந்தனைகளை இளஞ்சிலைமுறையினர்க்கு ஏற்றவகையில் சுருக்கித்தரும் இந்நூலை உருவாக்கிய ஆசிரியரின் முயற்சி நாவலர் பெருமானின் சீரிய மரபை குடியொற்றிச் செல்கின்றது. ஆலயங்தோறும் இப்புராண படனம் நிகழ்வுபோது அதனைக்கேட்டுப்பயன் பெற சிறுவர்களுக்கு இது முக்கேளுடியாக உழையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பாலர் ஞானேதைய சபையின் இருபத்தி மூன்றாவது வெளியிடாக இந்தால் வெளிவருவது அறிந்து நாம் அணவரும் பெருமைப்பட வேண்டும். இச்சபையின் இத்தகைய சீரிய பணிகள் சிறந்து விளங்கவும் ஆசிரியரின் இத்தகைய ஆக்க முயற்சிகள் வெற்றிபெறவும் எல்லாம் வல்ல காசி வீநாயகப் பெருமானின் திருவருள் பொலிந்து விளங்குவதாகுத!

'மேன்மை கொன் சைவநீதி விளங்குத உக்கமெல்லாம்'

இந்து நாகரிகத்துறை
யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி.

28-01-1992

ப. கோபாலகிருஷ்ணன்

அறிமுகவுரை

சைவசமயத்தைச்சார்ந்த மாணவர்கள் சமய அறிவைப் பெற்றிருத்தல் மிக அவசியமாகும். அத்துடன் புராணவாராஹ்களையும் அவற்றில் கறப்படும் உண்மைத் தத்துவங்களையும் மாணவ சமூகம் குறைந்த அளவிலாவது படித்து அறியவேண்டும். இந்நுணம் அவர்கள் சமய போதனைகளைக் கற்றுத்தெரிந்து கொண்டால் அது அவர்களின் பிறகால வாழ்க்கைக்கு உறுதலையாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நமது பாலர்ஞானேதய சபையானது மாணவர்களின் சமய அறிவு வளர்ச்சிக்காகச் சென்ற நாற்பத்காறு ஆண்டு காலமாகச் செயற் பட்டு வருவதை அனைவரும் அறிவர். ஷட் சபையானது 83 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் (சென்ற) பத்து ஆண்டுகளாகச். சிறுவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் சமய நூல்களை வெளியிடு செய்து வருகின்றது. அந்த வகையில் இந்நால் இருபக்திமுன்றாவது வெளியீடாக வெளிவருகின்றது இந்த ஆண்டிலே முறைப்பெருநாள்து பெருங்காப்பியமாகிய கந்த புராணத்தைச் சூந்கி வசனஞாபமாக வெளியிட முன்வந்தோம்.

கந்தப்பெருநாளின் திருவருட் பிரவாகமாகிய கந்தபுராணம் அறு காண்டாக்களைக் கொண்டது. 10,345 பாக்களை உள்ளடக்கியது. சைவச்சாளன்றூர்களால் பெரிதும் போற்றித்துகிக்கப்படுவது. சைவ ஆலயங்கள் தோறும் வகுடாவந்தம் படித்துப் பொருள் சொல்லப் பட்டு வருவது. இத்தகைய பெருமையிக்க வேலாயுதக் கடவுளின் வரலாற்றை மாணவர்களும் அறிய வேண்டும் என்ற மன உந்துதலி ஒன்றை எழுது அளவிற்கு எட்டியவரை கருக்கமாக எழுதியுள்ளோம். புராணத்தில் இடம் பெறும் மார்க்கண்டேயர் சரிதம் முதலாய சரிதங்களை விரிவாக்கித் தனித்து உள்ளோம். பாடசாலைகளில் கல்விபயிலும் கேள் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இந்நால் உபயோகப்படும் என்பது எமது கருத்து.

தமிழ்ப்போற்றினர்கள் இந்த வசனச் சுருக்கத்தில் குறைபாடுகள் காணப்பட்டிரும் இது மாணவர்களின் சமய விருத்திக்காக எழுதப் பட்ட நூல் என்றுவகையில் அவற்றைக் குணமாகக் கொள்வார்களாக.

சைவமும் தமிழும் தமிழ் மக்களால் பேணப்பட வேண்டும். சமய உண்மைத்தத்துவங்களை மாணவர் உலகம் இளம்பிரசயத்திலே அறிய வகை செய்யவேண்டும். இதற்கு முன்னேடியாகத் திகழ்பவர்

யாழ்ப்பாளை இந்துநாகரிகத்துறைத்தலைவர் கலாசிதி ப. ஜோபால் கிருஷ்ணன் அவர்கள். அன்னியின் சேவை அளப்பரியது. அப்பெருமகள் நம் வேண்டுகோளை ஏற்று இந்நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கி அணிகலன் செய்துள்ளார்கள். காசிலூஷ்ரபப்பெருமான் அன்னாருக்கு எவ்வார்கள் நலன்களையும் அருளுவாராக.

பணிகள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்தது அச்சைப் பணி அப்பணியைக் காடிதாதிகள் எடுக்க முடியாத இள்ளைய காலகட்டத்தில் நிறை வேற்றுவது மிகமிகக் கடினம். நீரஜா அச்சை முதல்வர் திரு. ச. சண்முகநாதன் அவர்கள் தனது அயராத உழைப்பின் மூலம் பிழைகள் இல்லாத முறையில் இந்நாலை உருவாக்கியதை நாம் அறி வோம். அன்னாருக்கு அநுசரணையாக விளங்கி உரியதேத்தில் நால் உருப்பெற உழைப்பவர் பூரி கு. ஜெகந்நாதசர்மா அவர்களாகும். இவர்களின் அச்சைப்பணி சிறப்பாக மினிர இருவருக்கும் காசிலீநாயகப் பெருமான் கருணை புரிவாராக.

சி. க. கு.

காசிலீநாயகர் தேவேஷதானே

வினாக்கலைக்

தெளியிப்பழை.

30-1-93

எனவே அவர்களுக்கு ஒவ்வொரு குடும்பத்திலிருந்து ஒரு விகிதங்கள் விரைவாக மாறுகிறது என்பதை அறியவேண்டும். இது ஏன் காரணமா? அவர்கள் கூறுவதை அறியவேண்டும். இது ஏன் காரணமா? ஏன் காரணமா? அவர்கள் கூறுவதை அறியவேண்டும்.

நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அறியவேண்டும். அவர்கள் கூறுவதை அறியவேண்டும்.

காப்பு

க்ஷீரை குளினி நியூட்டால் விரோப பிரிசா ரதிச்சூ
நிமுக்கு சிரிகை நிகாரி குரிச்சு கஞ்சீரி பிரக்காரி
நிலீப்பாரி கந்தபூராண வசனச் சுருக்கம் பிரக்கா
ரோமாநாலும் சிரிகை கந்தபூராண வசனச் சுருக்கம்
ஒத்

கந்தபூராண

வசனச் சுருக்கம்

காப்பு

திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்

சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்

அகட சக்கர விண்மணி யாவுறை

விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

இப்பாவிலே விநாயகக் கடவுளது விசுவருபம் துதிக்கப்படுகின்றது.
சகல உலகங்களையும் தாங்கி நிற்கும் வடிவம். இதனால் விநாயகர்
பரமபதியாகின்றார். விநாயகர் வேறு சிவபிரான் வேறு என்பதில்லை.
குரீயன் சிவபிரானுக்குத் தேர்ச்சில்லாகவும், விநாயகருக்கு ஆபரண
மாகவும் விளங்குதல் இச்செய்யுளிலே எடுத்துக்கொட்டப்பட்டது.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்

மூவிரு முகங்கள் போற்றி

முகம்பொழி கருணை போற்றி

எவருந் துதிக்க நின்ற

இராறுதோன் போற்றி காஞ்சி

மாவடி வைகுந் செவ்வேள்

மலரடி போற்றி யன்னேன்

சேவலும் மயிலும் போற்றி

திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி.

முருகக்கடவுளது காப்பைவேண்டி அப்பெருமானது உருவத்திரு
மேனியை மனத்தினாலே தியானித்து இச்செய்யுள்மூலம் சித்தரித்துத்
தியானமுறையினை எமக்குத் தந்துள்ளார்.

நூற்பயன்

இந்திர ராகிப் பார்மே வின்பழுற் றினிது மேவிச் சிந்தையி னினாந்த முற்றிச் சிவகதி யதனிற் சேர்வர் அந்தமில வவணர் தங்க ஸடல்கெட முனிந்த செவ்வேற் கந்தவேள் புராணந் தன் ஜீக் காதலித் தோதுவோரே.

இந்துலை அன்பாக ஒதுவோரும், கேட்போரும் இப்பிறவியிலே நல் வாழ்வைப் பெற்றுப் பின்னர் சிவலோகத்தை அடைவர். முருகக் கடவுள் அசரரது வலிமையைக் கெடுத்து அருள்செய்ததுபோல் நம் முடைய தீய ஆசைகளையும் கெடுத்துத் திருவருள் பாலிப்பார் என்பதாம்.

சிவபெருமான்

திருவந்த தொல்லைப் புவனத்தொடு தேவர் போற்றிப் பெருவந் தஜீசெய் தறிதற்கரும் பெற்றியெய்தி அருவந் தஜீய முருவத்தையு மன் றிநின் ருன் ஒருவன் ரனது பதந்தன் ஜீயுளத் துள் வைப்பாம்.

மனிதரும் தேவரும் வழிபட்டு அறிவதற்கு அரியவரும்; அருவம், உருவம், அருவருவம் ஆகிய வடிவங்கட்கு அப்பாற்பட்டவரும்; ஓப்பற்ற வருமாகிய சிவபிரானது திருவடிகளை உள்ளத்துள் இருத்துவாம். இதிலே கடவுளின் இயல்பான வன்மை கூறப்பட்டது.

பங்கயன் முகுந்தனும் பரமென் றுன்னியே தங்களி விருவருஞ் சமர்செய் துற்றுழி யங்கவர் வெருவர அங்கி யாயெழு புங்கவன் மலரடி போற்றி செய்குவாம்.

பிரமவிஞ்ணுக்கள் தாமே முதற்கடவுளௌன்று றினைத்துப் போர் செய்தபோது அவர்களது அறியாமையைப் போக்கும்பொருட்டுச் சோதி வடிவாகத் தோன்றிய சிவபெருமானது திருவடிகளைத் துடிப்பாம்.

.

முதிர்க்கலை சூலாவலுப்பிலை தாஷ்விலைப்பிலை குழந்தைக்கலை
உத்திரிக்கி மாறுந்துமிகு கு குல்லிலைகி ஏரியெட்டுக்கா மாலைக்க
கும்பங்குத் திருக்கியா மாலைக்கு மாலை

கூப்புரி ப்ளாயாவிலிருந்து பதில்லூலின்பேர் காகைப் பூங்குடி கால சூப்பாரி
நீரிலிருந்து காகைப் பாங்குடி, நால்போன்றிலிருந்து கால
காங்கால உண்மை கூர்க்கூர கெள்ளாத காலியங்கூரி ஆண்டில்
ஏதே கால்கால நீரிலிருந்து காகைப் பாங்குடி கால சூப்பாரி
நீரிலிருந்து காகைப் பாங்குடி கால சூப்பாரி கால சூப்பாரி

நாட்டுப் படலம்

காவியங்களைச் செய்வோர் நாடு நகரங்களின் சிறப்பைக் கூறுவது
பழைய மரபு. இவ்வாறு கூறுவது கணத் விளங்குவதற்குத் துணை
செய்யும். அத்துடன் அக்காலத்தில் ஊர்கள் இருந்த நிலையும், மக்களது
கல்வி, தொழில் முதலியன் எவ்வாறு இருந்தன் என்பதையும் அறிவு
தற்குத் துணைசெய்யும். அவருடைய நாடு தொண்டைநாடு. அங்குள்ள
ஆறு பாலியாறு. நகரம் காஞ்சி நகரம். ஆசிரியர் உயர்ந்த நீதியினை
எடுத்துக்காட்டுகின்றார். நாட்டுச்சிறப்பு, யல இடங்களில் பேசப்படு
கின்றது. சிவபெருமான் மன்றகமந்த திருவிளையாடல், சம்பந்த சவா
மிகள் சமணரை வாதில்வென்ற அற்புதம், ஆற்றிலே திருவேடு போட்டு
எதிரேக்கொய்க அற்புதம் ஆதியன் பேசப்படுகின்றன. அந்நாட்களில்
நாடு நகரங்களில் இருந்த மக்கள் சௌவசமயத்தை முறைப்படிஅநுசரித்து
வந்தனர் என்பது புராணங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. நான்கு
பாகுங்களின் தன்மைகளும் அதனை வழுவாது ஒழுகி வந்தமையும்
அறியப்படுகின்றது. மேலும் அங்குள்ளவர்களது கூட்டங்கள் எல்லாம்
சிவனடியார் கூட்டங்களோயாகும், சிவயோகத்தைச் செய்யும் சாலைகள்.
அந்நகரத்தில் பலஇருந்தன. கொடிய விடத்தை நீக்கத்தக்க கல்லும்
நீடிய ஆயுளைக் கொடுக்கத்தக்க கல்லும், நேரத்தையும் திசையையும்
காட்டும் சாலைகளும் அந்நகரத்திலே மலிந்து காணப்பட்டன,

பாயிரம்

முன்னெருகாலத்திலே சிலர் வேதங்களைப் பலவாறுகப் பொருள்
கொண்டு தலைஞ சமயங்களையும், நால்களையும் இயற்றிப் பரவச்
செய்தனர். இவற்றுக் கூட வந்த மயக்கத்தைத் தீர்க்குமாறு பிரமாவும்,
திருமாலும் சிவபிரானை வேண்டுதல் செய்தனர். சிவபெருமான் அவர்
களுக்கு முன் தோண்றியிருளினார். அப்போது திருமால், பிரமன் ஆகி
யோர் அவரை வணங்கி "கவாமீ! முறைகேடான சமயங்கள்தோண்றி
நல்லொழுக்கத்தை அழித்துவருகின்றன. உயிர்கள் யாவும் தேவரீரது
திருவடிகளையடைத்தற்காக, சிறிது அருள் புரிக்" என்று வேண்டுதல்
செய்தருளினார்கள், வேதங்களை முறைப்படுத்தவும் புராணங்களைச்

செய்யவும் தக்க ஒருவன் பராசர முனிவருக்குப் பின்னொயாகப் பிறப்பான் என்று அருளிச்செய்தார். அதன்படி பராசர முனிவருக்கு ஒரு புத்திரர் பிறந்து வேதங்களைத் தாமாகவே உணர்ந்து அவற்றை நான்காக வகுத்து அவைகளைப் பயிலர். வைச்சுபானர், சைமினி, சமந்து ஆகிய நான்கு முனிவர்களுக்கும் முறையே போதித்தருளினார். இதனுலேயே இப்புத்திரருக்கு வேதனியாசர் எனப் பெயர் ஆனது. பின்பு அவர் நந்திதேவரது மாணுக்கராகிய சனக்குமார முனிவரிடம் பதினெண் புராணங்களையும் கற்றுணர்ந்தார். இப்புராணங்கள் சிவபுராணம் என்றும், பிறபுராணம் என்றும் இருவகைப்படும். சிவபுராணங்கள் அனுவாவனங்களும் குற்றம் இல்லாதவை.

பிறையணி சுடைமுடிப் பிரான்றி காதைகள்
இறையுமோட் மறுவில யாவு மேன்மையே
முறைபல சான்றுள வாய்மை யேயுவை
அறிஞர்க் ஞைடியே யவற்றைக் காண்கவே.

(அவையடக்கம்-10)

இத்தகைய புராணங்களை வியாசர் குதமுனிவருக்குச் சொல்லி யருளினார். நெமிரசாரணியத்து முனிவர்கள் கந்தபுராணத்தைப் பிரசிங்கிக்குமாறு குதமுனிவரைக் கேட்டனர். குதமுனிவர் குருவாகிய வியாசசைத் துகித்து அப்புராணக் கதையைச் சூருக்கிப் பின்வருமாறு கூறத்தொடங்கினார். முனிவர்களே! குரபன்மன் என்னும் அசரன் தம்பிமாராகிய சிங்கன், தாரகன் முதலாய மற்றைய அசரர் களோடும் சென்று யாகஞ்செய்து சிவபிரானிடம் வரங்களைப் பெற்றுத் தேவர்களை வென்று பூமியிலே மகேந்திரபுரியிலே இருந்து அரசான்டு வந்தான். இவன் தேவர்களை வருத்தியதால் அவர்களைத் துன்பங்களினின்றும் நீக்குவதற்காகச் சிவபெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களில் உள்ள அக்கினிக் கணகளிலிருந்து ஆறு பொறிகள் தோன்றி அறுழுகப்பெருமான் ஆயின. அப்பெருமான் தாரகனையும், கிரவுஞ்சம் என்னும் மாயமலையையும் அழித்துச் சூசப்பமன் முதலிய அசரர்களுடைய வலியைக் கெடுத்துத் தேவர்களுடைய இன்னைலத் தீர்த்தருளி னா. பின்னர் தெய்வயானை அம்மையாரையும், வள்ளிநாயகியையும் திருமணங்க் செய்தருளினார். இதனைக்கேட்ட முனிவர்கள் இக்கதையை விரித்துக்கூறுமாறு வேண்டினார். குதமுனிவர் விரித்துக் கூறினார்.

நூலையில் மூன்றாவது பாடத்திலே குதமுனிவருக்கு முதலிய அசரர்களுடைய வலியைக் கெடுத்துத் தேவர்களுடைய இன்னைலத் தீர்த்தருளி னா. பின்னர் தெய்வயானை அம்மையாரையும், வள்ளிநாயகியையும் திருமணங்க் செய்தருளினார். இதனைக்கேட்ட முனிவர்கள் இக்கதையை விரித்துக்கூறுமாறு வேண்டினார். குதமுனிவர் விரித்துக் கூறினார்.

ஏன் க்ஷபி பல்லாத்தியாய்வைக்கு நீண்டு ரூபமிக்கது
மறி அவரிக்கு கூடாதுமாய்வை முன்ற விளைவைக்கிறாய்வாக மூடு
விழுவது சூழ்நிலைமேல் செய்திக்கொண்டு ஒரேயாலே நீண்டு
மூடுவதுமேல், குட்டும் நீண்டும் மூடுவதுமேல் செய்திக்கொண்டு நீண்டு
மூடுவதுமேல் நீண்டுமேல் மூடுவது உயர்விக்குமில்லை மூடுவதுமேல்
உற்பத்தி காண்டம்

இக்காண்டம் முருகக்கடவுள் தோன்றிய வரலாற்றைக் கூறுவது.
இதிலே உமாதேவியார் மலையரசனிடம் வளர்ந்ததும், சிவபெருமானுக்கு
குத் தேவியானதும், முருகக்கடவுள் தோன்றிச் செய்தருளிய திருவிளை
யாடல்களும் கூறப்படுகின்றன. உலகங்கள் யாவும் அழிக்கப்பட்ட
பின் உயிர்களினது விளைகள் அநுபவத்திற்குரியனவாகும்போது
சிவபெருமான் தனது திருவஞ்சுட் சத்தியாகிய உமாதேவியாரைக்
கொண்டு உலகங்களைப் படைப்பார். இதனைக் கிருமணம் என்றும்
சிலர் கொள்வார் கிருமணத்தின் முடி சிவபெருமான் நிஷ்டையில்
அருந்தாரென்றும், அப்போது பிரமா படைப்புத்தொழில் இன்றி
இருந்தாரென்றும் கூறப்படுகின்றது. கிருமணத்தின்பின் சிவபெருமானது
நெற்றிக் கண்ணிவிருந்து முருகக்கடவுள் தோன்றித் திருவிளையாடல்
செய்தது உயிர்களின் மஸத்தை நீக்குவதற்காகும். குருமூர்த்தமாகத்
தோன்றிய முருகக்கடவுள் அசரராகிய மலத்தைக் கெடுத்தலைக்
ஞாகிக்கும்.

இமயமலையரசன் திருவருட் சத்தியை நேரே பெறவிரும்பிச் சிவ
பிரைனை நோக்கித் தடாகத்தில் நின்று கடுந்தவன் செய்தாள். அவனுடை
தவப்பயனாக உமாதேவியார் அத்தடாகத்தில் ஒரு குழந்தை
யாகத் தோன்றினார். மலையரசன் அக் குழந்தையைக் கண்டு
மகிழ்ச்சிகொண்டு தனது தலையிலே தாங்கிக்கொண்டு சென்று மனைவி
மேஜையிடம் கொடுத்தாள். இருவரும் அம்மையாரைப்பூசித்து வளர்த்து
வந்தனர். சில ஆண்டுகள் சென்றபின் அவர் சிவபெருமானை நோக்கித்
தவஞ்செய்தார் சிவபெருமான் சனகர், சனுதனர், சனந்தனர், சனக்
குமாரர் ஆகிய நான்கு முனிவர்களுக்கும் நான்தகைப் போதிக்கத்
தொடங்கினார். சிவபெருமான் ஞானமாவது போதிக்கப்படும் பொரு
ளன்று ஈஃது ஒந் நிலையாகும் என்று சொல்லியபூரிலி ஞானமுத்திரை
யைக் காட்டி ஞானநிலையை உணர்த்தி அருளினார். இவ்வாறு இவர்
மௌன நிலையிலிருந்தபோது, தேவர்களால் அனுப்பப்பட்ட மன்மதன்
அம்புகளை ஏவ, அவருடைய நெற்றிக்கண் ஒளியினால் அவன் சாம்ப
சாயினான்.

இதன் பின்னர் தேவர்கள் திருக்கலையத்துக்குப் போய்த் தம் மைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று வேண்டினார்கள். இதன்மேல் சிவ பிரான் உமாதேவியாரைத் திருமணங்கெழ்யைச் சங்கற்பித்து மனம் பேசுமாறு சப்தரிஷிகளையும் அனுப்பினார். இதற்கு மலையரசனும், மேனுகேளியும் மகிழ்ச்சியோடு சம்மதம் தெரிவித்தனர். மலையரசன் தன் மகனுக்குச் சிவபிரானை வதுவை செய்வதோடு தானும் அடிமையாக ஆசைப்பட்டான், திருக்கல்யாணம் நடைபெற்று முடிந்ததும் இரதிதேவியினுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய சிவபிரான் மன் மதனுக்கு உயிர்கொடுத்தனானார். இதன்மேல் தேவர்களின் துணப்பதை நீகிகத் திருவுளம் கொண்ட சிவபிரான் ஆறு முகங்களையுடைய ஒரு வடிவத்தைக் கொண்டருளினார். இந்த ஆறு முகங்களினின்றும் ஆறு பொறிகள் தோன்றின. அவை சரவணப் பொற்கையில் சேர்ந்ததும் ஆறு குழந்தைகள் வடிவாயின. இவர்கள் கார்த்திகைப் பெண்களால் பாலாட்டி வளர்க்கப்பட்டனர். அதன்மேல் சிவபெருமானும் உமாதேவியும் அங்குதோன்றியருளினர். உமாதேவியார் திருவருள் வடிவான குழந்தையை எடுத்ததும், ஆறு முகங்கொண்ட ஒரு குழந்தையானார். அவர் குழந்தைக்கு ஞானப்பாலையுட்டியருளினார். அதன்மேல் குழந்தையைக் கைலாசத்துக்குக் கொண்டு சென்றனர். கைலாசத்துக்குச் சென்ற பிரமா பிரணவத்தின் பொருள் கூருத காரணத்தால் முருகைக் கடவுள் அவரைச் சிறையில் அடைத்தார். பின் சிவபெருமானின் கட்டளைப் பிரகாரம் சிறையினின்றும் பிரமாவை விடுவித்தார்.

தேவர்கள் சூரனுடைய கொடுமைகளைத் தாங்கமுடியாது மீண்டும் சிவபிரானிடம் சென்று முறையிட்டார்கள். சிவபிரான் சூரணை அழிக்கும்படி குமாரக்கடவுளுக்குச் சொல்லியருளினார். கணநாதராகிய வீரவாகுதேவர் முதலிய ஒன்பது வீரரும், பூதகணங்களும், ஏனை யோரும் குமாரக் கடவுளுக்குப் பரிசாரமாயினர். படையினர் தாரக ணது பதியாகிய மாயாபுரி நகரத்துக்குப்போய் அவனேடுபோர் செய்தனர். போரில் ஒருவரை ஒருங்க வெல்லமுடியாது நின்றனர். பின்னர் தாரகன் தோற்றவன் போல ஒடிச்சென்று கிரவுஞ்சமலையில் ஒளித்தான். வீரவாகுதேவர் அவனைத்தொடர்ந்து சென்று மலையுட் புகுந்து அதனால் மயக்கப்பட்டுக் கிடந்தார். அப்போது குமாரக் கடவுள் அங்கு எழுந்தருளினார். அப்போது தாரகன் அவர்மீது தேவப் படைகளைச் செலுத்தினான். அவைகள் எல்லாம் அவரை வணங்கி நின்றன. அப்போது தாரகன் மாயப் படையினால் இவ்விலக்கருதினான். அதனை அறிந்த குமாரக்கடவுள் வேலாயுதத்தை விட்டு கிரவுஞ்சமலையைப்பிளந்து வீரவாகுதேவரை மீட்டுத் தாரகனைக் கொன்றருளினார்.

தாரகன் இறந்ததைக் கண்ட தேவர்கள் ஆனந்தம் அடைந்தனர். குமாரக்கடவுள் தேவகிலீசி என்னும் மலைக்குப்போய் அங்கு அமர்ந்தருளினார். தேவர்கள் அவருக்குப் பூசை செய்ய விரும்பினார்கள். பின்னர் குமாரக்கடவுளின் உத்தரவோடு பூசைசெய்தார்கள். அவர்மன்னியாற்றறங்க கரையில் குமாரசுபுரி என்னும் திருத்தருளி னார். இந்திரன் தாரகன் இறந்ததை அறிந்து மகிழ்ந்திருந்தான். அவ்வமயம் வன தேவதை ஒன்று இந்திராணியின் ஆபரணங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தது. அதனைக் கண்டதும் இந்திரன் இந்தி ராணியை நினைந்து வருந்தினான். பின்பு தனது அறியாமையை என்னிமனம் தெளித்து குமாரக்கடவுள் திருமூணிலையிற் சென்று வணங்கி னான். குமாரக்கடவுள் திருச்சேஞ்ஞாலூரினின்றும் புறப்பட்டு, திருச்செந்துவர அடைந்தருளினார். குமாரக்கடவுள் திருச்செந்துவாரில் இருக்கும்யோது அவகுக்கு இந்திராதி தேவர்கள் பூசை வழிபாடுகள் செய்தார்கள். அவ்வாறு பூசை செய்து அவரது திருவருளைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர் பக்கத்திலே நின்றார்கள். அப்போது குமாரக்கடவுள் ஓன்றும் அறியாதவர் போலச் சூரபத்மனுடைய ஏரலாற்றைத் தொடர்பாகச் சொல்லுமிழடி இந்திரனுக்குக் கட்டளையிட்டருளினார். இந்திரன் வாக்கில் வல்லவராகிய வியாழபகவாஜிப்பார்த்து அக்கதையைக் கூறு மாறு வேண்டினான். வியாழபகவான் குமாரக்கடவுடைய திருவடிகளைத் தலையிற்குடி எம்பெருமானே! தேவரீர் எல்லாவற்றையும் அறிவீர். சூரனுடைய கதையை அறியும் பொருட்டு கேட்கின்றீர் அல்லீர். எங்கள் துன்பங்களை நீக்கி இன்பத்தை உதவுவதற்காகவே இதனைக் கேட்டருளின்றீர் என்று சொல்லிக் கதையைக் கூறுவாராயினார்.

நெடுஞ்செழுத் தாங்களை முறையில் பால்க கூடாக்கும் சீர்வாத
நீண்ட துங்க பாபரிப்புவியை விருந்த நிலையில் கூடாக்குவது
நெடுஞ்செழுத் தாங்களை முறையில் பால்க கூடாக்கும் சீர்வாத
நீண்ட துங்க பாபரிப்புவியை விருந்த நிலையில் கூடாக்குவது
நெடுஞ்செழுத் தாங்களை முறையில் பால்க கூடாக்கும் சீர்வாத
நீண்ட துங்க பாபரிப்புவியை விருந்த நிலையில் கூடாக்குவது

அசுரகாண்டம்

முன்னினால் காலத்திலே தேவர்கள் அசுரரை வென்று அவர்களது
வலிமையைக் கெடுத்து மேன்னமை பெற்றிருந்தார்கள். அசுர அரசனுக்கு
சுரசை என்னிரூப புதுவியிருந்தார்கள். அவர்கள் அசுரரை கடேற்று
வதற்குத் தக்கவள் என்று அறிந்த அசுர குருவாகிய சுக்கிராகி
சாரிரார் இவளை அசுரகுலத்தை உயர்த்தக்க தக்கவள் என்ற தீர்
மானிக்கு அப்பொன்னை அழுத்து நீ காசிபமுனிவரை அடைந்து
அவர்மூலம் பகல்வரைப் பெறுவாயை என்றும், அப்புதல்வர்கள்
யாகங்கள் செய்து வாங்களைப்பெற்று உன்குலத்தை விளங்கச் செய்வர்
என்றும் சொல்லியருளினார்.

சுக்கிராகி சாரிராரின் கட்டளைப்பிரகாரம் அப்பென்னைவள் காசிப
பருடைய துவச்சாலைக்குச் சென்று வாலிகளையும் மண்டபங்களையும்
உண்டாக்கித் தெள்றந்தாற்றை விசச்செய்தனர். காசிபருக்கு ஒன்றும்
புலம்பட்டிலது. அவர் முன்போலத் தவத்தை இயற்றிதலும் மாடை
யானவள் அவருக்கு எதிரே தோன்றினார். அவர் தவத்தை வீடுக்குத்
அவளிலே ஆசைகொண்டார். அவரது தவ வலியும் கெட்டது. இரு
வரும் தொடர்பு கொண்டதன் காரணமாகச் சூரணி, சிங்கன், தூர
ன், அசமுகி என்னும் பிள்ளைகளைப் பெற்றனர். ஆன் மக்கள்
மூவரும் தந்தையாராகிய காசிபரை வணங்கித் தாம் செய்யவேண்டி
து யாதெனக்கேட்டனர். கருமந்தான் நிலையானது. மக்களே!
நீங்கள் தநமள் செய்து சிலபிராணை நினைத்துத் தவஞ்செய்யுங்கள்
என்று கூறினார். அத்துடன் மார்க்கண்டேயருடைய சரித்திரத்தையும்
அவர்களுக்குப் போதித்தார்வினார் இங்குனம் காசிப முனிவர் கூறி
யதைக்கேட்ட மாடை நீர் கூறியவைகள் எமக்குத் தகுந்தவையல்ல.
செலும், வீரம், கீர்த்தி, நீடிய வாழ்வு இவைகளே எமக்கு வேண்டி
யவை என்றார்கள். காசிபர் அவற்றைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய வழி
வகைகளை நீயே கூறுவாய் என்று கூறினார். மாடை கல்வி, செல்வம்
இரண்டுமே மேலான செல்வங்கள் இவற்றைப் பெறும் பொருட்டு
யாகஞ்செய்யுமாறு அவர்கள் மூவரையும் அனுப்பிவிட்டுத் தாழும்
பிரிந்துசென்றார்கள். இதனால் காசிபர் பெரிதும் கவலைப்பட்டார்.

குரன் முதலியோர் தமது குருவாகிய சுக்கிராச்சாரியாரிடம் சிவமந்திர உபதேசம் பெற்று யாகுஞ்செய்யத் தொடர்ந்தினர். யாகத்திலே பரிவார தேவதைகளுக்கு ஊன் முதலிய பலிகளை முதலில் உதவினர். பக்கத்திலே உள்ள குண்டத்திலே தங்பிமாரை யாகுஞ்செய்யுமாறு அனுப்பிவிட்டு நடுக்குண்டத்திலே தான் இருந்து சிவபிராணை நினைத்து யாகுஞ்செய்தான். ஆயிரம் ஆண்டுகள் யாகுஞ்செய்தும் சிவபிரான் வந்திவர். இதற்கென்ட குரன் ஆகாயத்திற்சென்று தன்னுடைய தசையை வாளினால் வெட்டி அசியாகச் சொரிந்தான். வெட்டப்பட்ட தசைகள் மேலும் வளர்ந்து வருவதைக்கண்ட குரன் மகிழ்ச்சிகொண்டான். இவ்வாறு ஆயிரம் ஆண்டுகள் யாகுஞ்செய்தும், சிவபிரான் வரவில்லை. இனி இறப்பதே தக்கடெனச் குரன் தீர்மானித்து வச்சிரகம்பத்திலேறி அதிவிருந்து குதித்துப் பொடியானன். இதனைக்கண்ட சிங்கன் தனது ஆயிரம் தலைகளையும் அக்கினியிலே போட்டான். அவை முன்போல உண்டாதலும் தானும் நெருப்பிலே விழுந்து இறக்கும்படி ஆகாயமார்க்க மாகப் போதலும் ஞானப்பொடி அணிந்த மேனியையுடைய சிவபெருமான் சுந்தரைக் கடக்காட்கொண்ட பிரசணை வேடத்தோடு அவ்விடத்திலே எழுந்தருளினார்.

சிவபிரான் உமாதேவி சமேதராய் இடபவாகனத்தோடு தோன்றி ஆயிரத்திட்டு அண்டங்களையும், நூற்றெட்டு யுகம் ஆளுக் கிரகம், பாசுபாத்திரம் முதலிய படைகளும் கொடுத்தருளினார். அவன் தம்பியர்க்கும் வரங்களைக் கொடுத்துத் தமது சக்தியன்றி வேறு ஏவராலும் அவர்களை வெள்ளமுடியாது என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். வரம் பெற்றுக்கொண்ட சூரபத்மனும் தம்பியரும் தந்தையாரிடம் சென்று தாம் செய்ய வேண்டியதைக் கேட்டனர். அவர் உங்கள் கருவாகிய சுக்கிராச்சாரியாரிடம் நீங்கள் போனால் இதற்கு ஏற்ற வழிவகைகளை அவர் கூறுவார் என்று விடை கொடுத்து அவுப்பினார். அவர்கள் மூவரும் சுக்கிராச்சாரியாரிடம் சென்று வணங்கினர். சுக்கிராச்சாரியார் அவர்களைப்பார்த்து நீயே பிரமாண் என நினைத்துக்கொண்டு தேவர்களைச் சிறைசெய்து அவர்களுடைய பதவிகளை அசரருக்குக் கொடுப்பாயாக. பாசுதங்கள் அனைத்தையும் நற்காரியங்கள் என்று நினைத்துக் கொடுப்பாயாக. சிவபிரான் தந்தருளிய ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் இம்முறைப்படி ஆண்டு சுகமாக வாழ்வாயாக என்று ஆசிர்வதித்து அண்டங்களின் தன்மைகளையும் உரைத்தருளி னார். சூரபத்மன் சூருவை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு தாயாகிய மாயையிடம் சென்று வணங்கினான், அவனும் ஆசிர்வதித்து நீவீர் தேவர்களை வெல்லுதல் வேண்டும், மாயச்செயல்கள் வேண்டுமாயின் என்னை நினைக்கில் யான் நீர்விரும்பிய யாவுஞ் செய்வேன் என்று கொல்லிப்போயினான்.

குரன் பத்துத் திக்கிலும் உள்ள தேவர்களையும் வென்று திரும்பி வந்து தேவதச்சௌக் கொண்டு வீராமகேந்திரம் என்னும் நகரை அமைப்பித்து அங்கே வாழ்ந்து வந்தான். அவ்வாறு வாழுங் காலத்திலே தேவர்களைத் தண்டிக்கக் கருதி அவர்களைச் சிறைப்படுத்தி அவர்களைக் கொண்டு இழிவான வேலைகளைச் செய்தித்தான். அவன் இந்திராணி மேல் ஆகைகொண்டு அவளையும் இந்திராணியும் அழைத்து வருமாறு சிலரை ஏவினன். இச்னை அறிந்த இந்திரன் இந்திராணி யடன் பூலோகக்துக்கச் சென்று சீர்காழியின் மறைந்திருந்து சிவபூசை செய்து வந்தான் குரஞ்சைய ஏவலாளர்கள் அவர்களை எவ்விடத் திலும் கானது திரும்பினர். தேவேந்திரன் இல்லாகதால் தேவர்கள் கலங்கினர். இந்திரகுமாரானாகிய சயந்தன் இதனை அறிந்து அவர்களைக் காத்கற்காக அங்கு போனன். அங்கே நாரதமுனிவர் சயந்தனைத் தேற்றித் துங்பங்கள் விணைப்பயனால் வருபவை என்பதையுங் கூறித் தாய் தந்தையர் இருக்கும் டெட்டைத்தையும் தெரிவித்தார்.

நாரகாழனிவர் பின்பு விந்தகிரியை நோக்கிப் போயினார். அந்நாளில் விந்தமலையாய் நின்றது ஓர் அசுரனின் மாயவடிவம். அவன் அழியுங்காலம் நேர்ந்தமையால் நாரதமுனிவர் அவனேடு உரையாடத் தொடங்கினார். மேறுமலை அவனிலும்பார்க்க பன்முறை சிறப்பு உடைய தென்று காட்டினர். அவன் அவர் கூறிய எதுக்களை மேறுமலைக்குச் சிறப்பாகாமல் இழிவாதலை எடுத்துக்காட்டினன். இச்னைத்தொடர்ந்து நாரதருக்கும் விந்தகிரிக்கும் நீண்ட சம்பாஷினை இடம்பெற்றது. அதன் மேல் விந்தமலை ஆசாயம் வரையும் அனாவிப் பெருத்துநின்றது. அவ்வழியாற் சென்ற “முதுரைத்தமிழ் முற்றுணர்மாழனி” ஆகிய அகத்திய முனிவர் அந்தமலையின் செருக்கை அடக்குவதற்கு வேண்டிய வன்மையைச், சிவரீங்கைவேண்டிப் பெற்று அங்மலையை நிலத்துக் கீழே போகும்படி செய்து பொதிய மலையை நோக்கிச் சென்றார். மேலும் அகத்தியர் போகும் வழியிலே வைணவர்கள் வாழுகின்ற குற்றாலைக் கோயிலுட் சென்றார். வைணவர்கள் அங்கு செஸ்லவேண்டா மெனத் தடுத்தனர். அவர் மீண்டும் வைஷ்ணவப், பிரசமணவடிவத் தோடு சென்று அவர்களிடம் பூசைத் திரசியங்களைப் பெற்று விஷ னுவின் திருவுருவாவச், சிவலிங்கமாகப் பாவித்துப் பூசை செய்துவிட்டுப் பொதியமலையை அடைந்தார். சீர்காழியில் இருக்கும் இந்திரனிடம் தேவர்கள் தங்கள் துங்பத்தை முறையிட்டனர். இந்திரன் இந்திராணியை ஐயனாஞ்சைய காவலில் வைத்துவிட்டுத் தேவர்களோடு சிவபெறுமானுக்கு முறையிடுவதற்காகத், திருக்கைகலாசத்துக்குப் போனார். ஐயனார் தமது படைத்தலைவராகிய வீரமாகாளரை நியமித்துவிட்டுத் தட்டிடத்துக்குப், பேசனார், அத்தருணம் குரஞ்சைய தங்கையாகிய அசமுகியும் அவர்தோழியாகிய துன்முகியும் சீர்காழிக்கு

வந்து இந்திராணியைக் கண்டனர். தீயவளாகிய அசமுகி தனது தமையஞரிடம் வருமாறு ஆதாவோடு இந்திராணியை வேண்டினன். இந்திராணி அந்த எண்ணத்தை மறந்துவிடுமாறு நீதிமொழிகளை அவனுக்குக் கூறினார், இதனைப் பொருட்படுத்தாத அசமுகி வலிந்து இழுத்துச் சென்றார். வீரமாகாளர் வந்து இந்திராணியை விடும்படி கட்டளையிட்டனர். அசமுகி ஒர் மலையைப் பிடுகிற அவர் மேன் ஏறிந்து விட்டு இந்திராணியை இழுத்துச் சென்றார். அப்போது மாகாளர் அவளது கூந்தலையும் கையையும் அரிந்து இந்திராணியை மீட்டனர். அசமுகி துக்கப்பட்டு வருந்தினார். துங்குமுகி அவளைத் தேற்றினான். பின்னர் இருவரும் சூரனுக்கு முறையிடுவதற்காகச் சூரனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றனர். அசமுகி சூரனுக்கு முன்பு நின்று அழுது புலம்பீலை, இதனைச் சூரனுக்குக் கோபம் உண்டானது இதனைக்கண்ட தேவரும் முனிவரும் கலங்கினர். சூரனுடைய, புதல்வனுகிய பானு கோபன் தந்தையைப் பணிந்து கோபத்தைத் தணிக. யான் அவ்விடம் போகின்றேன் என்று கூறி யந்திரத் தேரிலேறிச் சென்று சயந்தாலே போர்செய்து அவளையும் மற்றத் தேவர்களையும் சிறைப்படுத்திப் பொண்ணகரத்தை நெருப்புக்கு இரையாட்கினான்.

ஹரி ஸான்குணங் குறியிலான் செய்விலா னுரைக்கும் பேரி ஸானெனுரு முனிலான் பிறிதோர் சாரி ஸான்வரல் போக்கிலான் மேனிலான் தனக்கு நேரி ஸானுயிர்க் கடவுளா யென்னுளே நின்றான்.

இத் தோத்திரத்திலே குமாரக்கடவுள் போக்கு வரவு இல்லாதவ ரென்றும் செயல் இல்லாதவரென்றும் கூறப்படுதலால் இப்புராணத்திலே அவரது திருவருள் அவராகவே பாவிக்கப்படுவது பெறப்படும்.

தூந் போத பலியமைத் தூந் தூந் சப்ளைக்கவிட்டு ஒரு
உணவுகளையிருந்து இன்னைத் தூந் தூந் சப்ளையை
ஏற்கிறீர்கள் முன்வருத்துத் தூந் தூந் தூந் தூந் சப்ளை
ஏற்கிற தூந் தூந் தூந் தூந் தூந் தூந் சப்ளை
ஏற்கிற தூந் தூந் தூந் தூந் தூந் தூந் தூந் தூந் சப்ளை

மகேந்திர காண்டம்

முருகக்கடவுள் திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி இருந்தார். பிரம,
விட்டணுக்கள் முதலாயா தேவர்கள் அவருக்குப் பூசை செய்து தமது
இன்னலை நீக்குமாறு வேண்டினர். அப்பொழுது முருகக்கடவுள் அவர்களை
நோக்கி அசரரை அழித்தற்காக நாம் நாளைக்குப் போர்புரியச்
செல்வோம் அதற்கு முன் குரனுடைய கந்தகை அறிவதற்காக ஏஞ்
தூஞுவளை அனுப்பவேண்டும் என்று அருளிச் செய்தார். அவ்வாறு
தீர்மானித்த முருகப்பெருமான் வீரவாகு தேவரைத் தூதாக அனுப்பி
வைத்தார். வீரவாகுதேவர் சுப்பிரமணியப் பெருமானிடம் நிறைந்த
பக்தியுடையவர். நூலாசிரியர் வீரவாகுதேவருடைய பெருமையைச்
சிறப்பாக அமைத்துக் கூறியுள்ளார். வீரவாகுதேவர் திருச்செந்தூரி
னில்லறம் புறப்பட்டு மகேந்திரபுரியை அடைந்து அதன் சிறப்பைக்
ங்டார். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களில் உள்ள சிறப்புக்களையெல்
லாம் இங்கு கண்டேன் என்று கூறுகின்றார். தருமக்கைதயும் இரக்கக்
தையும் இங்கு கண்டிலேன் என்கிறார். ஆசிரியர் வீரவாகுதேவருடைய
திருவாக்காக்க தொண்ணாறு பாடல்கள்மூலம் மகேந்திரபுரியின் சிறப்பை
எடுத்த விளக்குகின்றார். அதன்மேல் சிறைச்சாலைசென்ற அவர் சயந்தன்
முதலியோர் புலம்புவதை இருபத்திரண்டு கலிகள் மூலம் எடுத்து
விளக்குகின்றார். வீரவாகுதேவர் சயந்தன் முதலிய தேவர்கள் ஏருந்து
கிழற காரணத்தையும் தீவினை அநுபவித்து முடிய. குமாரக்கடவுள்
சிறைமீட்டும் அகையையும் அவர்களுக்குக் கூறி அவர்களைத் தேற்றினர்.
பின்னர் அவர் குரனுடைய சபைக்குப்போய் அங்கு புகுந்தார்.
அவை புகுபடலம் அரிய உண்மைகள் நிறைந்தது. வீரவாகுதேவர்
குரனுடைய சபையைக்கண்டு வியந்தார். வேறொரும் பெறமுடியாத
செல்வத்தை இவன் பெற்று இருக்கின்றன. தேவர்களிறையாகிய நெருப்
பிற்குள் அகப்பட்டு அழிய வழி தேடியது விதியின் வன்மையே என்று
அவன் மேல் இரக்கங் கொண்டார். வீரவாகுதேவர் சபையினுட்
புகுந்ததும் அவர் இருத்தற்குக் குமாரக்கடவுள் ஓர் சிங்காசனத்தை
அச்சபையுட் சேர்த்தனர் வீரவாகுதேவர் குமாரக்கடவுளைத் துதித்துக்
கொண்டு ஆசனத்தின்மீது சிறப்போடு இருந்தார். சபையில் இருந்தோர்
அதிசயித்தனர். நூலாசிரியர் இந்த அதிசயத்தை இருபது

பாக்கள் மூலம் எடுத்து இயங்புகின்றார். சூரன் வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து நீ செய்த இந்த மாயத்தை இந்நகரில் கருப்பத்தில் வாழும் குழவிகளும் செய்யும் நீ வந்த நோக்கத்தை அறிந்த பின்பே உன்னைத் தண்டித்தல் தகும் என்று கூறினான்.

சூரபத்திமனின் வாரத்தையைக் கேட்ட வீரவாகு தேவர் வீரமில் வாதவரே மாயை செய்பவர். என்னையும் அவர் போல நினைக்கதாய். நீ தேவர்களைச் சிறையினின்றும் நீக்கி அறநெறியாகிய அரசு செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாய் ஆயின் குமாரக்கடவுள் உன்னை அழித்தகருளவர். இதனை உனக்கு அறிவிக்கக் கருதியே குமாரக்கடவுள் என்னை உன்பால் அனுப்பினார் என்று கூறினார். இதற்குச் சூரன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் தனியரசு நடாத்தும் எனக்கு அழகிய பற்கள் இன்னமும் தோன்றுக சிறுவன் புத்தி சொல்லுவது நன்றாக இருக்கின்றது. முன்பு தேவர்கள் அசரரை வருத்தினார். அதன் காரணமாக யான் கேவர்களைச் சொன்னிருந்துவேல் செய்வித்துச் சிறையின் வைத்தேன். என்தம்பியாகிய தாரகனை அவன் கொன்றது நேற்றே அறிந்தேன். நீ சிறு குழந்தையின் சொந்தகளைக் கேட்டுத் தூத்தைய வந்தாய் உனது உயிராக கொண்டு ஒடிப்போ என்றார். இதனைக் கேட்ட வீரவாகு தேவர் சூரனைப்பார்த்து சிவபெருமானது அருளி ணலே தான் குமாரக்கடவுள் தோன்றினார். அவருடைய ஆணையின்றி அனுவும் அசையாது அவருடைய வேகாயுதம் ஒன்றே உன்னுடைய ஆயுளையும், வலிமையையும், சேளையையும் அழிக்கத்தக்கது. முருகப் பெருமானுடைய ஆணைப்படி தேவர்களை விடுதலை செய்து அன்னா குடைய திருவடிகளை வழிபடுவாயாயின் உண் இன்த்தவர்களுடன் சுகமாக வாழ்வாய் என்றார். இதனைக் கேட்ட சூரன் நீ முறை கேடாகப் பேசியதற்காக உன்னைத் தண்டிப்பேன் என்று கூறி அயலில் உள்ள ஆயிரம் வீரரைப் பார்த்து இத் தூதுவரைச் சிறைவைக்குமாறு கட்டளையிட்டான். வீரவாகு தேவர் அந்த ஆயிரம் பேரையும் ஒரே அடியாக அடித்துக் கொண்றுவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சென்று வழியில் எதிர்த்த வீரர்களையும் கொன்று நகரையும் அழித்து விட்டு முருகப் பெருமானது முன்னிலையில் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறினார்.

இதன்மேல் சூரன்தன்நகரத்தை முன்போல அமைக்குமாறு கட்டளையிட்டான். தம்பி, மக்கள், மந்திரிமார், சேனைதிபதிகள் முதலியோரை அழைத்து நடந்தவரலஸற்றைக்கூறி எத்தகைய பெரிய வீரரும் ஆராயாது போர் செய்யமாட்டார். ஆதலின் குமாரக்கடவுளோடு போர் செய்வதைப் பற்றி யோசித்தல் வேண்டும் என்றார். இதனைக் கேட்ட வீரர்களும் மக்களும் குமாரக்கடவுளைக் கொல்வதற்குச் சூரன் போக வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றும் தாங்களே சென்று போர் செய்வ

ஷங்காப்பாவும் பிரதூதாப்பாவும் ஏனால் அவர்களை சொல்ல விரும்பும். நூற்றுக்கணக்கான மதவையை எங்களிடையே உணர்வு கூடியிருப்பதையில் குறித்தும் ஒரு பார்த்தலை கூறுகின்ற பார்த்தலை ஆகவே இருக்கிறது. மதவையை எங்களிடையே உணர்வு கூடியிருப்பதையில் குறித்தும் கூறுகின்ற பார்த்தலை கூறுகின்ற பார்த்தலை ஆகவே இருக்கிறது.

யுத்த காண்டம்

இக்காண்டம் சூரனுடைய போரையும் அதன் முடிவையும் கூறுவது. போரை வீரித்துக் கூறுமிடத்து அதன் முறைகள். அதற்குரிய கருவிளன் வீரரின் ஆண்மை முதலியனவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆயுதம் இள வாதவனேடி போர்ச்செய்தலும் கேர் இல்லாதவனேடு தேர் உள்ளவன் போர் செய்தலும் பின் காட்டிவோகைக் கொள்ளுதலும் கலிர்க்க வேண்டியவையாகும். பெரும் போரிலே சேஞ்சகள் முதலிலும் சேஞ்சத் தலைவர்கள் பின்னும் போர்த்தலைவர் அவர்களுக்குப்பின்னும் செல்லும் முறை இருந்தது. இவ்வசையறை கடந்து நடத்தலும் சில நேரங்களில் நிகழ்வதுண்டு. சித்திராக் தேர்கள் முதலாயின் உபயோகிக்கப்பட்டன இந்திர ஞாலம் போன்ற மந்திரத் தேர்களும் அரிதாக உபயோகிக்கப்பட்டன. போரில் வில்லாக் கொலுக்குப்பட்டும் ஆயுதங்களும் தண்டம், வேல், குவம் முதலிய ஏறிகருவிகளும் மலிவாகக் காணப்பட்டன. வீரவாகு கேவர் சூரனுடைய நகரை அழித்து அவன் மக்களையும் கொள்ளுராயினும் தூதுவராகப் போன காரணத்தால் சூரன் அவரைக் கொண்டில்லை.

சூரனும் சிங்கனும் வச்சிரயாக்கை பெற்றவராகவின் வீரவாகு கேவர் அவர்களது கேரையுடையில்லையும் துணிக்காரன்றி உடலுக்கு ஊறு செய்ய முடியவில்லை. இலக்கநம் என்மரும் விட்ட பாணங்கள் டூஷாரிபோலச் சொரிந்தன. இவர்களது உடலம் சூராக்கடவுள்ளடைய அம்புகளால் மாத்திரம் ஊறுபட்டன. சிங்கனுடைய கலைகள் அறுக்கப்பட்டு விழ விழ. புதுத்தலைகள் தோன்றின. வீரவாகு தேவரும் இலக்கத் தெண்மரும் ஞானத்தைப் பெற்ற சிவகண்நாதர் அசையால் மாயப்படைகளால் பலமுறை கட்டுண்டு தோல்வியுற்றனர். நாலாசிரியர் தழிமில என்ன ஆர்வம் காரணமாக அகத்திய முனிவர் தமிழைக் கற்றார் என்றும், முருகப்பெறுமான் தமிழை வளர்த்தா ரென்றும் புகழுகின்றார். சூரனுடைய தலைவர்களுள் முகவில் போருக்குச் சென்றது சூரன் மகனுகிய பானுபோன், இவனை எதிர்த்துப் போர் செய்தவர் வீரவாகு தேவர். முதல் நாட் போரில் பானு

கோபன் வீரவாகு தேவரை வெல்லமாட்டாதவனும் மோகப்படையை விடுத்து அவரை மயக்கினன். அவ்வமயம் குமாரக்கடவுள் அமோகப் படையை விடுத்து அதன் வலியைக் கொடுத்து அவர்களைத் தெளிவித்தனர். வீரவாகுதேவர் பின்னும் போர் செய்யக் கருதிச் சிவப் படையை எடுத்தனர். பானுகோபன் அதனைப் போன்ற படைக்கலம் தன்னிடம் இன்லாகேயால் அது தன்னைக் கொன்றுவிடும் என அஞ்சிப்பே ராக்களத்தினின்றும் அருவமாகி நீங்கித் தன்னகருக்குச் சென்றனன். இதனை அறிந்தகுான் மறு நாள் வைக்கறையில் எழுந்து நித்திய மூஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு போர்க்களத்துக்குப் போனான். அங்கே போரிலே வீரவாகுதேவர் முதலியோரை வென்றான் அப்போது முஞ்கப்பெருமான் போருக்கு எழுந்தருளினார். குமாரக்கடவுள்து போர் சூரனை அடிமை கொன்றும் பேரருளே என ஆதிரியர் எடுத்து விளக்குகின்றார் போர் தொடங்கியபின் குமாரக்கடவுள் சூரன் விட்ட படைகள் யாவற்றையும் கவர்ந்து அவனை நிராயுதபாணியாக்கினார். அப்போது சூரன் குமாரக் கடவுளுடைய பெருமையை உணர்ந்து அவரை மனத்தினாலே புழுந்தான். அவ்வமயமாக குமாரக்கடவுள் சூரனை நோக்கி, இவ்வேலினால் ஒருக்கணத்தில் உண்ணைக் கொல்லுதல் சாலும். நீ படையின்றி நிற்பதற்கு அது செய்கிலேம். தேவர்களைச் சிறையினின்று நீக்குவையாயின் நீ உயிரோடு வாழ்வாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். சூரன் தனக்கு அழியாவரம் இருத்தலால் தான் கம்மா நிற்பினும் குமாரக்கடவுள் தன்னைக் கொல்ல முடியாது எனக் கருதி விடை கூறுது நின்றனான். பின்னர் அவன் போர்க்களத்தினின்றும் நீங்கித் தன் நகரத்தை அடைந்தான்.

முன்றும் நாள் பானுகோபன் வீரவாகு தேவரோடு போர்செய்து ஈற்றில் சிவப்படையை ஏவினன். வீரவாகுதேவரும் அதனைச் செலுத்தி னார். அப்படைகள் இரண்டும் போர்செய்தபின் செலுத்தியவர்பால் திரும்பின. அதனைக்கண்ட பானுகோபன் மாயப்படையைச் செலுத்தி னன். அது யாவரையும் மயக்கிற்று. உடனே பானுகோபன் வெற்றி யோடு தன் செயலித்தந்தையிடம் கூறினான். சூரன் மகனை மார்போடு அணைத்து அங்புமொழி கூறினான். குமாரக்கடவுள் வேலாயுதத்தை விட்டு மாயப்படையின் வலியைக் கெடுத்து வீரவாகுதேவர் முதலியோரை மீட்டதற்குள்ளார். அடுத்தநாள் சூரன் தானே போருக்குச் செல்லக் கருதினான். இதனை அறிந்த அவன் மகனுகிய இரணியான் தந்தையிடம் சென்று கூறுவான். நாம் தேவரைச் சிறைவைத்தது தீச்செயலேயாகும். சிவப்பெருமானுடைய திருவருளை எதிர்க்க நினைத்தோர் வாழ்முடியாது. இப்போதே தேவர்களைச் சிறைநீக்கிக் குமாரக்கடவுளை வணங்குவோம் என்றான். இதனைக்கேட்ட சூரன் பிரமவிட்டனுக்கரும் எனக்குப் பயந்து பணிகின்றனர். அழியாவரத்தின் பெருமையை நீ அழியாய்.

நீ பகவருக்குப் பயந்து இவ்வாறு பேசுகின்றும். உன்னை யம லோகத்துக்கு அனுப்புவேன் என்றுன்.

இரணியன், விதியை விலக்க எவராலும் முடியாது என்பதை நினைத்தான். தந்தையடைய காலிலே விழுந்து ஜனங்கித் தானே பொருக்குச் செல்வதாகக் கூறி யுத்தகளத்துக்குப் போனான். போரி செய்து களைத்த சமயம் இரணியன் பின்வருமாறு திந்தித்தான். முருகக் கடவுள்து வேவினால் தந்தையார் இறப்பது தின்னம். அகரர்களுள் ஒருவரும் மிஞ்சமாட்டார்கள். தந்தையாருக்குப் பிதிர்க்கடன் சிச்யது அவரை மேன்மைய்ப்படுத்துவதற்காக யான் உயிரோடு இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு திந்தனைசெய்து இரணியன் மீண்வடிவம் எடுத்துக் கொண்டு கடலினுட் புகுந்து மறைந்து வாழ்ந்தான். அதன்மேல் இரணியனது தம்பியாகிய அக்கிளிமுகன் போருக்குச் சென்று வீரவாகு தேவரின் தம்பியாராகிய இலக்கவீரரையும் கொண்றுன். அதனைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் யமனை அழைத்து எனது தமிழியருடைய உயிரை என் எடுத்தாய் என்று கேட்டார். அதற்கு யமதருமாசன் அஞ்சி அவர்கள் கைவாசத்தில் இருக்கின்றனர் என்றனன். பின்பு முருகப் பெருமானது திருவருளினால் அவர்கள் சிவலோகத்தினின்று மீண்டும் வந்தனர். குரனது அக்கிளிமுகன் முதலாய் மக்களும் வீரர்களும் இறந்ததைக் கண்ட பானுகோபன் தந்தையிடம் சென்று தேவர்களை விடுதலை செய்வதே தக்கது என்று கூறினான்.

குரன் சொல்லுவான் மானங்கெட்டுவாழுமுடியாது. இவை செல்வம் யாக்கை இவை நிலையற்றவை. இந்தச் செல்வத்தையும், உயிரையும் நான் பொருளென மதியேன். ‘பீறந்தவர் இறக்கை தின்னம்’ நானே போருக்குப் போகிறேன் என்று சொல்லிப் போனான். பானு கோபன் இதனைக் கேட்டதும் இதோ போருக்குப் போகிறேன் என்று சொல்லிப் போனான். அவன் வீரவாகுதேவரால் கொல்லப்பட்டான். அப்போது வீரவாகுதேவர் குஷாரக்கடவுள்ளடைய திருவிடகளைங்கி வரு. பின்பு குரன் சிங்கமுகனைப் போருக்கு அனுப்பினான். சிங்கமுகன் போர்க்களத்துக்குச் சென்றபோது சிங்கனைப் பூதங்கள் எதிர்த்தன. சிங்கன் பூதங்களை ஊரி விழுங்கினான். அவற்றுட் சில நெஞ்சிலும் சில கழுத்திலும் தங்கின. இதுவே சிவத்தியானத்துக்கு ஏற்ற இடம் என்று சிவபூதங்கள் நினைத்தன வீரவாகுதேவர் சிங்கங்களுடு போர் செய்து அவனது தேரையும் வில்லையும் அறுத்தனர். அவன் மாயா பாசத்தை விசி எல்லோரையும் கட்டுவித்தான். போர்க்களத்துக்கு எழுந்தருளிய முருகக்கடவுள் போர்செய்யும் திருவிளையாடலைத் தொடங்கினார். சிங்கன் குமாரக்கடவுளைப் பார்த்து பகைவரை யடக்குதல் அரசரது கடஞ்சும். நாம் எமது பகைவராகிய தேவரைத்

தண்டித்தோம். நீவிர தேவரல்லீர். நீர் எம்மோடு போர்புபிவந்த சராணம் யாது என்று கேட்டான்.

குமாரக்கடவுள் அவனைப் பார்த்துக் கூறவார். எளியானார வலியசர் மெலித்தால் வவியாரைத் தெய்வம் தண்டித்து உலகங்கள் நடைபெற வகைசெய்யும். அழகுறைப்படி தேவர்களைச் சிறைநீக்கு வதற்காகப் போரிடவந்தோம் என்றார். அதன்மேல் போர் தொடங்கியது. குமாரக் கடவுள் அவன்மேல்விட்ட பாணங்கள் நெஞ்சைக் கிழிக்க நெஞ்சினுள் இருந்த பூதங்கள் புற்றிவிருந்து வெளிப்படுஞ் சிதலையைப் போலக் கொடிகொடியாக வெளிவந்தன. பின்னர் குமாரக்கடவுள் ஒரு பாணத்தைவிட்டு மாயவலையைக் கெடுத்து அதற்கட்டுண்டு இருந்த யாவரையும் மீட்டருளினார். அவர்கள் அனைவரும் வந்து குமாரக்கடவுளின் முன்னிலையில் வணங்கி நீண்றனர். அவர் அருட்பார்வைசெய்து மிக வருந்திவிட்டங்கள் போலும் 'என்றார். அவர்கள் எப்பிறவி எடுப்பினும் தேவீராது அருள் உண்டாயின் எமக் கோர் குறையுமில்லை என்றனர்.

பின்பு குமாரக்கடவுள் சிங்கனுடைய கைகளையும், தலையையும் வெட்டியருளினார். அவனுடைய தவவலியால் அவனுடைய கைகளும் தலையும் மறுபடியும் தோன்றின. அதன்மேல் குமாரக்கடவுள் அவனுடைய மார்ப்பைப் பிளந்து அவனைக் கொன்றருளினார். குரங்கள்னுடைய தம்பி இறந்ததை அறிந்து அழுதுபுலம்பினான். கவலை மாறியதும் கோபங்கொண்டு போருக்குச் சென்றான். அங்கு நின்ற குமாரக்கடவுள்மீது சரமாரி பொழுதித்தான். அப்பாணங்கள் எல்லாம் சிவப்ரீராஜுக்கு எதிராகச்சென்ற காமணைப்போல் சாம்பலாயின. அவன் மாயையாற் பலவிடங்களுக்குஞ் சென்றான். அங்கெல்லாம் குமாரக்கடவுள் எழுந்தருளினார். அவனுடைய படைகள், அசுரர்ஜௌன்கள் யாவும் அழிந்தன. தனித்துநின்ற குரங் தனது தாயாகிய மாயையை நினைத்தான். அவன் குரன்முன் தோன்றி மந்திரமலையைக்கொண்டு வந்தால் இறந்தவர் எழுஷ்புவர் என்றார், குரங் தனது இந்திராஞ்சலம் என்னும் மந்திரத் தேரை அனுப்பி அம்மலையைப் பெற்றான். அம்மலையின் காற்றுப்பட்டதும் இறந்தவர் யாவரும் எழுந்தனர். அப்பொழுது முருகப்பெருமான் சிவப்பண்டயைவிட்டு யாவரையும் கொண்றார். குரங் இந்திராஞ்சலத் தேரை அழைத்துக் குமாரக்கடவுளுடைய சேஜையை வாரிக்கொண்டு செல்லும்படி கட்டளையிட்டான். அது அப்படியே செய்தது. குமாரக்கடவுள் ஒரு பாணத்தை விட்டுத் தேரையும் தம்சேஜையையும் வருவித்துத் தேரைத் தம்மருகில் நிறுத்தி னார். குரங் சக்கரப்புள்ளாகித் தன்சிறகினால் பூதங்களை அடித்து வருத்தினான். குமாரக்கடவுள் பட்சியாய் வருவோனைத் தேரி னின்றும் பொருத்தல் தகாது எனக் கருதி, இந்திரனே மயிலாக்கி

அதில் ஏறி ஒரு வாள் கொண்டு அப்பட்சி வடிவத்தை வெட்டினா. பின்னர் சூரன் நிலம். நீர். தி. காற்று ஆகியும் வேறு வடிவங்களாகியும் மாறிமாறி நின்றான். ஒவ்வொருவடிவத்தையும் சூமாரக்கடவுள் அழித்தருளினார். அப்போது அவன் தனியனுக நின்றான். சூமாரக் கடவுள் அவனுக்கு மெய்வடிவம் காட்டிச் சந்தே நல்லறிவு கொடுத்தருளினார். சூரன் அத்திருவடிவத்தைக்கண்டு களிப்பெய்தினான்.

அவன் பின்வருமாறு சிந்திக்கின்றான். பிரமவிட்டுணுக்களுக்கும் எட்டாத பரம்பொருளே சூமாரக்கடவுள். இவ்வடிவத்தை எத்தனை முறை பார்த்தாலும் முழுவதையும் பார்த்தல் இயலாது. எனக்குக் கிடைத்த அண்டங்கள் எல்லாம் சூமாரக்கடவுள்கையை உரோமநுணி யிலே இருக்கின்றன. இவர் என்னேடு போர்புரியக்கருசியது திருவருட்பார்வையேயாம். எனதுகோபம் தனிந்தது. அன்பு உண்டாகி உடலை குருக்குன்றது. இவரையான் வழிபடவேண்டும். தேவரைச் சிறைசெய்து தீதென்று பஸர் கூறினார். ஆனால் பரம்பொருள் என்னை அனுகியது. நன்மையே என்று நினைத்துக்கொண்டு நிற்கும் சமயத்தில் சூமாரக்கடவுள் அவனுடைய பழைய அறிவை வரச்செய்தார். தாழும் பழைய வடிவத்தைக் கொண்டாருளினார். அப்போது சூரனுக்கு போரில் விருப்பம் உண்டானது. கோபம் தோன்றியது. இந்தப் போருக்குக் காரணமான தேவரைக்கொல்லக் கருதினான். துணிந்து மாயவடிவத்தைக் கொண்டான். தேவர்கள் கலக்கமுற்று முநகப்பெருமானை வணங்கினார். அவ்வடிவம் அழிக்கப்பட்டதும் அவன் சமாரமாகி அசைந்து நின்றான். இந்த அசைவினால் உலகங்கள் எல்லாம் அதிர்ந்தன. சூமாரக்கடவுள் வேலாயுதத்தை விட்டு அந்த மானவக் கிழித்தருளினார். அவன் தன்னுடைய இயல்பான வடிவத்துடன் தோன்றி வாளை வீசிநின்றான். வேலாயுதம் அவ்வடிவத்தையும் பிளந்தது. அதன் ஒரு கூற்றிலிருந்து சூரன் மயிலாகவும் மற்றைய கூற்றிலிருந்த பதுமன் சேவலாகவும் தோன்றிப் போகுக்கு முயன்றனர். அப்போது சூமாரக்கடவுள் அவர்களின்மேல் தமது திருவருட்பார்வையைச் செலுத்தினார். அவை ஞானம் பெற்ற சிந்தையராயின. சேவலைக் கொடியாகவும் மயிலை வாகனமாகவும் கொண்டு அவர்களுக்குப் பேரருள் சரந்தனர். தீமைகள் செய்த சூரனும் சூமாரக்கடவுள்து முன்னிலையை அடைந்தால் குற்றங்கள் நீங்கி மேலான பதனியை அடைவாரென்பது ஆராய்ந்து அறியவேண்டியதல்ல. பெருமானேடு போர் செய்த சூரனுமன்றே எல்லையில்லா அருளைப்பெற்றான்.

தியவை புரிந்தா ரேஞுங் குமாரவேன் திருமுன் ஒத்ருஷ் தூயவ ராகிமேலைத் தொல்கதி யடைவ ரென்னை ஆலவும் வேண்டுங் கொல்லோ அடுசம ரின்நாட் செய்த மாயையின் மகனு மன்றே வரம்பிலா வருள் பெற்றுயந்தான்.

குமாரக்கடவுள்ளடைய கணங்கள் எல்லாம் அவருடைய திருவழகளைத் தொழுதுநின்றனர். தேவர்கள் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்து ஆர்ப்பரித்துக் குமாரக்கடவுளைத் துசித்தனர். குரலுடைய மனைவி அவன் இறந்ததைக்கேட்டதும் இறந்தாள். மற்றையோரும் இறந்தனர் இரண்ணியன் கடவினின்றும் எழுந்து வந்து அழுதுபுலங்பினான். பின்னர் துக்கத்தை யொருவாறு தீர்த்துக்கொண்டு தனது குருவாகிய சுக்கிராச்சாரியாரிடஞ் சென்று தந்தையர்க்கும், தாயார்க்கும், துணைவர்க்கும் செய்யண்டிய அபரக்கிரியைகளை விதிப்படி செய்தான். அதன்மேல் சிவபிராணோக்கித்தவஞ்செய்தான்.

வீரவாசகுதேவர் "தேவர்களைச் சிறையினின்றும் தீக்கிக் குமாரக்கடவுளாது திருமுன்னிலையிற் கொணர்ந்தார். அவர்களோடு குமாரக்கடவுள் திருச்செந்திக்குப்போய் அங்கே வதிந்தருளினாட். பிரமலிட்டு னுக்கள் அவருக்குப் பூசைசெய்து தாம் அவரில் தலையன்பு உடையராதல் வேண்டுமென்று வேண்டினர். குமாரக்கடவுள் அப்படியே அனுகிரகஞ்செய்து சிவபூஷை செய்து கொண்டிருந்தார்.

குமாரக்கடவுளே சிவபூஷைசெய்வது எவ்வாறு எனின் உருவம் அருவகுவம் அருவமாகிய திருமேனிகளையடைய மூர்த்திமான்கள் பரமசிவம் அல்லர். பரமசிவம் இம்மூர்த்திபேதங்களைக்கடந்தவர். குமாரக்கடவுள் மூர்த்திமான் ஆதலாஸ் அவர்பரமசிவத்தைப் பூசித்தல் முறையாகும். குமாரக்கடவுளே பூசைபண்ணினாராயின் எம்மனேர் பூசைசெய்தல் தகுதிக்குப் போதாது என்று கூறுதல் ஆணவத்தடிப்பின் பான்மையே என்பதை அறிக.

ஐந்தில் ஒடுங்கில் அகலிட மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அருந்தவ மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அரன்பத மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அருளுடை யாரே.

— திருமந்திரம்

நான் எனது எஞ்ச இருவகைப்பற்றும் அற்றபின் பொறி புலன்களையொடுக்கி அருளநுபவத்தில் ஒடுங்குதல் வேண்டும். புலன்கள் வெளிப்பட்டு உழலும்போது கவலை உண்டாகின்றது. ஒடுங்கும்போது ஆறுதல் உண்டாகின்றது.

தேவகாண்டம்

குமாரக்கடவுள் திருப்பரங் குன்றத்துக்கு எழுந்தருளினர். அவர் அங்கு வைகும் நாட்களில் தேவேந்திரன் தெய்வயானையாரை வதுவை செய்யும்படி அவரை வேண்டினார். அம்மையார் நெநொட்ட செய்த தவத்தின் பயங்க அவர் தம்மைச் சாருகல் தகுவீனங்க குமாரக்கடவுள் சொல்லியருளினார். இதைப் பெறுமதிழ்ச்சியோடு கேட்ட இந்திரன் திருமணத்துக்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்கான் தேவர்களுடைய முகந்தன் முதலிய அரசர்களும் வேறு மனி சர்களும் திருமணங்களிலிருந்து போயினர். சிலபெருங்கான் உமாதேவியாரோடு எழுந்தருளி வந்து குமாரக்கடவுளுக்குக் கருணைக்கர்ந்தனர். அவர்களது ஆஞ்சளூப்படி தெய்வயானையை மணச்சாலைக்கு அழைத்து வந்தனர். அம்மையாரை மணச்சாலையிலே குமாரக்கடவுளுக்குப் பக்கத்தில் இருஷ்டினர். இந்திரன் குமாரக்கடவுளது திருவடிகட்குப் பூசைசெய்து அம்மையாரைத் திருக்கரத்திலே கொடுத்தான். திருமணச்சடங்குகள் நகை பெற்றன. குமாரக்கடவுளும் அம்மையாரும் உமாமகேசரரை வணங்கினர். அவர்கள் ஆசிரவதித்தபின் மறைந்தருளினர். குமாரக்கடவுள் ‘புவன மன்னுயிரித்தெராகை யுந்திட முயல்கி வைகின்றோ.’ என்று சொல்லப்பட்டிருஷ்டால்ச் அம்மையார் அவரது சக்தியே என்பதும் இத்திருமணம் காசியச்சிறப்புக்காக ஏற்பட்டதென்பதும் வெளியிப்படை எஞ்சியவையும் திருமணத்தின் அங்கமாகக் கந்திக்கப்பட்டனவை.

பின்பு குமாரக்கடவுள் தேவரோகத்துக்குச் சௌந்தரூளி இந்திசானுக்கு முடிகுட்டுவித்துக் கைவாயத்துக்குப்போய்க் கந்தவெற்பை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியிருந்தார்.

இந்திரன் இதற்கு முன்னர் தாஸ்பட்ட துங்பங்களை நினைந்து தேவலோக வாழ்க்கையை விடுத்துத் தவஞ்செய்யக் கருதினான். அவனுடைய கருஞாகிய வீயாழபகவான் அவரவர் பக்குவத்திற் கேற்பவே செய்யப்படல் வேண்டுமென உபதேசித்து உலகாயதமே அவனுக்கு உண்மையாகும். ஆகங்கானம் உண்மையாதது என்றார். இதன்மேல் இந்திரன் மகனுகிய சயந்தனுக்குப் பட்டஞ்சூட்டி வைத்து விட்டு இந்திராணியுடன் இருந்தான். சயந்தன் இதுகாறும் குருவு வருந்தியதற்கூரனம் யாது என்று குருவைநோக்கி விணவினான். வீயாழபகவான் தக்கனுடைய யாச வரலாற்றைக் கூறுகின்றார் |

தகைகாண்டம்

தக்கன் பிரமாவின் புதல்வன் அவன் ஒரு நாட் பிரமதேவரிடம் சென்று தனக்கு வேதத்தில் தோன்றிய ஜயங்களைத் தீர்த்தற்காகச் சில வினாக்களை விடுவினான்: அவற்றிற்குப் பிரமா தக்க விடை அளித்தார் அவ் வினாவிடைகள் கீழ் வருமாறு:

தக்கன்:

உயிர்க்குயிராய் உயிருக்குப் பதியாய் உள்ளவர் யாவர்?

பிரமா:

விட்டுனாவும் நானும் போர்செய்த போகு எம்மால் அடிமுடி தேடியறியப்படாத சோதிவடிவாய் எங்களுக்கிடையேநின்ற சிவமே பதிக.

தக்கன்:

படைத்தல் காத்தலீசிசெய்யும் நீங்கள் பதியாகாது அழித்தலைச் செய்பவன் பதியாவது எங்ஙனம்?

பிரமா:

எங்களை அழிப்பவரே பின்னர் எங்களோப் படைப்பவருமாவர் எங்களுக்கு ஆற்றலைத்தந்து எங்களில் மறைந்துநின்று எமது தொழிலைச் செய்விப்பவரும் அவரே.

தக்கன்:

வேதமானது ஜம்புதங்களையும் உயிர்களையும் பிரமமென்பது எதனால்?

பிரமா:

வேதங்கள் சிவத்தைப்பற்றிச் சொல்வதே உண்மை. மற்றவை களைப் பற்றிச்சொல்லுவது உபசாரம். நகிளன் எல்லாம் ஈற்றிலே சட்டையடைவதுபோல எப்பொருளுக்கும் செய்யப்பட்டவழிபாடுகளும் சிவத்தையே அடையும் சிவபெருமான் ஒருவரே முத்தியைக்கொடுக்கத்தக்கவரென்று வேதம் கூறுதலாலும் இதனை அறிந்துகொன். அவரையடைவதற்கே நீ வழி தேடுவாயாக.

இவற்றைக் கேட்டத்கண் பெரும்தலம் செய்தான். தவத்தினபய னகச் சிவபெருமான் அவனுக்குத் தோன்றியருளினார். அப்போது தக்கண் அவரது திருவுடியைப் பெறும் வரத்தைக்கேளாது உமா தேவியார் தனது மகளாக வரவேண்டும் என்னும் வரத்தையுடி வேறு பெரும் வரங்களையும் கேட்டுப் பெற்றார். அதனைக்கண்ட தேவர்கள் பிரமலிஷ்ணுக்கள் அவனுக்கு அஞ்சியே வாழ்ந்தனர். அவன் வேதவளவில் என்பாளை மணஞ்செய்து அநேக பிள்ளைகளைப் பெற்றார். அப்பிள்ளைகள் நாரதமுனிவருடைய உபகேசத்தின் பிரகாரம் தவஞ்செய்து வீட்டினபத்தைப் பெற்றனர். இதனைக்கண்ட தக்கண் பெண்மக்களைப் பெறுகிலே நலமெனக்கருதிப் பெண்மக்களைப் பெற்று முனிவர்கட்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தான். வேறு இருபதி தெழு பெண்களைப்பெற்றுச் சந்திரனுக்குத் தொடுத்தான். சந்திரன் ரோகிணியிலே 'மிகுந்க வீருப்பம் உடையவர்க் கீருத்தலைக்கண்டு அவனுடைய கலைகள் கறைக, என்று சாபம் இட்டான். சந்திரன் கலைகள் குறைந்தகால் சிவபிரானைச் சரன் அடைந்தான் சிவபிரான் அவனைத் தமது இருச்சடையிலே தரித்தருளினார்.

பிள்ளைர் தக்கனுடைய வேண்டுகோளின்படி உமாதேவியார் அவனிடமிருந்து வளரவேண்டியவராயினார். உமாதேவியார் திருக்கைலாய்க்கை விட்டு நீங்கினார். அவர் கையிலை நீங்கிய சரித்திரக்கைக்கூறுவது உமை கயிலை நீங்குபடலம். அதிலே சிவபிரானது. சொருங் தடக்க லட்சணங்கள் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. யாவும் அருளநாவங்கள் என்பது வற்புறுத்தப்பட்டது. உமாதேவியார் காளிந்தி நதியிலே தசமரைப்பூவிலே ஒரு சங்காக அமர்ந்தருளினார். தீர்த்தமாடச்சென்ற தக்கண் அதைக்கண்டு எடுக்க அது ஒரு குழந்தையாக வடிவு கொண்டது. அவன் அது உமாதேவியார் எனக்கண்டு பெருமகிழ்ச்சியோடு கொண்டுசென்ற வேதவல்லியிடம் கொடுத்தான், உமாதேவியார் அங்கிருந்து வளர்ந்து ஆரும் வயதில் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினார். ஒருநாள் சிவபிரான் அவரை விவாகமுறையாக ஏற்று மறைந்தருளினார். இவ்வாறு மறைந்து சென்ற தள்ளமையை அறிவதற்காகத் தக்கண் கைலாய்க்குக்குப் போனான். அவனுடைய கருத்தை அறிந்த பூதங்கள் அவனைத் தடைசெய்தன. தெனால் கொபங்கொண்ட தக்கன் பிரமா முதலிய கேவர்களை நோக்கித் தனக்கு நேர்ந்த குறைகளைச் சொல்லிச் சிவனை வழிபடுத்தலை விடுமின் அவ்வாறு வழிபடுவீராயின் உங்களுடைய வாழ்வைக்கெடுப் பேன் என்றான். அவர்கள் அதற்கு இசைந்து அப்படியே செய்வேசம் என்று சொல்லி தமது இடங்களுக்குச் சென்றனர்.

தக்கன் விண்ணுவை யாகாதிப்பியாகக் கொண்டு யாகஞ்செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான். அதனைக்கேட்ட நந்திதேவர்

சிவநின்தனையைச் சுகிக்கமாட்டாதவராய் அப்படியான யாகங்கள் குலைக என்றும் தக்கனது செல்வம் அழிந்து அவனுக்குப் பிறிதோர் தலையுண்டாகுத என்றும் சாபம் இட்டுக் கயிலைக்கு மீண்டனர். தக்கனுடைய கொடுமைக்கு அஞ்சிய தேவர் முதலியோர் நெடுங்காலம் யாகம் செய்யவில்லை. இதன்மேல் தக்கன் விஷ்ணுவை யாகாதிப்யாக் கிட்ட தானே யாகஞ்செய்யத்தொடங்கினான். அப்போது தசிசி முனிவர் அங்குசென்றார். அவருக்குத் தக்கன் கன்னுடைய நோக்கத்தைக் கூறினான். அதைக்கேட்ட தசிசி முனிவர் தேவாதி தேவரும் மூர்க்கு முதல்வரும் சிவனேயாக. அவரை விலக்கி வேறு ஒருவரைத் தேடல் 'பெற்ற தந்தையை விலக்கி வேறு தேவான் தன்மையன்றே' என்று கொல்லிச் சிவனே பரம்பொருள் என்பதை விளக்கி உன்தந்தை முதலியோரும் முடிவுகாலம் வந்ததால் உண்ணோச் சார்ந்தனர். நீ உய்யவேண்டுமாயின் சிவனையே பதியாக்க்கொள் என்று கூறினார். அப்போது தக்கன் கீழ்வரும் கேள்விகளைக் கேட்டான் முனிவர் அதற்கு விடையளித்தனர்.

தக்கன்:

கடவுள் தலை எலும்புகளையும் சாம்பரையும் சடையையும் அணி வாரா? உயிர்களை அழிப்பாரா?

தசிசி:

உயிர்கள் விணைகளை அனுபவித்து மலத்தினின்றும் நீங்குவகர் காக அவர்களுக்குக் கடவுள் உடலைக் கொடுத்தகருஞ்வர். அவற்றுள் மலபந்தம் தீங்கியவற்றிற்கு அவ்வுடம்ப ரெவண்டாமையின் அவை களை அழித்தார்கள். மற்றையவை இளைப்பாறுதற்காக அவற்றின் உடல்களை அழிப்பார். ஆதலால் அருட்செயலென அறிவாயாக பிரம் விட்டுணுக்களுடைய தலைகளையனிதல் தானே பரம்பொருள் என்று உணர்ந்து அவரை தாடி முத்தி பெறுவிக்கும் திருவங்களாம். உலகக் கள் அழியும்போது அருவமாக நிற்கும் மாயையைத் தாங்குபவர் அவர் என்பதைச் சாம்பி அணிதல் காட்டும். தலையில் அணியும் சடை மார்பிலணியும் பூணுாலீப் போல் ஞானத்தைக் கறிப்பதாம் விட்டுணு பன்றியாகியும் ஆமையாகியும் அகந்தை கொண்டபோது கொம்பையும் ஓட்டடையைம் பிடுங்கி அவற்றை அணிந்தனர். இது அவர் ஆணவத்தை நீங்குபவர் என்பதைக் காட்டும்.

தக்கன்:

கடவுளாகிய பரம்பொருள் புவித்தோலையனிவாரா? நெருப்பு மான். மழு ஆகிய இவற்றைத் தாங்குவாரா? பலியேற்பாரா? புதங்களைச் சேனியாகக் கொள்வாரா? பாட்டபை அணிவாரா?

தத்தி:

இவைகள் யாவும் தாருகவனத்து முனிவர்களை நல்வழிப்படுத்திய திருவருட்செயலில் சேர்ந்த குணங்களாம் தாருகவனத்திலே ஒரு காலத்தில் இருந்த முனிவர்கள் பூர்வமீமாஞ்சையைக் கற்றுக் கர்மம் நேரே பலனைத் தரும் என்று என்னிக் கடவுளை மறந்து அவருடைய திருவருளை நுகராமல் உலைந்தனர்.

பூர்வமீமாஞ்சை ஆன்மாவைப்பற்றி அறியமாட்டாதார்க்குரியரால். அது பசு நல்லினைகளையும் யாகம்முதலியவற்றையும் மேலான பொருள் எனசொல்லும் உத்தரமீமாஞ்சை கண்மத்தோடு ஆன்மாவைப்பற்றிக் கூறும். கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றெனக் கருதுதலால் கடவுளின் சொருப இலட்சணத்தையேனும் கூறுது சித்தாந்த மீமாஞ்சையே பதியின் இலட்சணத்தைக்கூறிக் கிவபுண்ணிய வாயிலாக ஞானத்தை நல்கிப் பாழத்தியைக் கொடுக்கத்தக்கது பூர்வமீமாஞ்சையின் மேலாக உத்தாமீமாஞ்சையும் அதன் மேலாகச் சித்தாந்த மீமாஞ்சையும் நிலவுதல் அவதானிக்கத்தக்கது. முனிவர்கள் யாகஞ் செய்தலால் எக்குறையும் தீருமெனக்கருதி மயங்கினர். சிவபிரிரானது திருவுள்ள இவர்கள் மேல் கரந்தது. அஞ்சானத்தின் அறிகுறி ஆசை. இந்த ஆசையே ஒருவருடைய அற்றாக்கறைவை எடுத்துக் காட்டத்துக்கூடு. திருவருளானது அம்முனிவரில் இருந்த இவ்வாசையை வெளியாக்கி அவர்களின் உண்மையான தூர்ப்பாக்கிய நிலையைக் காட்டியது. அதன் தாற்பரியம் பின்வருமாறு:

சிவபிரானது திருவருளானது ஒர் அழகிய ஆண்வடிவாகவும், விழ்ணுமூர்த்தியின் திருவருள் ஒர் அழகிய பெண்வடிவாகவும் தாருகவனத்திற்குச் சென்றன. பெண் வடிவத்தைக் கண்ட முனிவர்கள் அனைவரும் அதில் ஆசைகொண்டு தங்கள் பெருமையை இழந்து அதற்கு அடிமைப்பட்டவராகி அதன்பின் சென்றனர் முனிவர்களது மனைவியர் ஆண்வடிவத்தைக் கண்டு அதற்கு வழப்பட்டுத் தங்களிலும் வலிய பொந்தெளான்று உண்டு என்பதை உணர்ந்தனர். இதனைக் கண்ட முனிவர்கள் இது சிவபிரானது செயலே என்று அறிந்து அவரை வழிபட்டு நல்வழிப்பாடும் நிலையை நாடாது ஆனவு முனைப்பினால் அவரைக் கொல்ல நீண்திதனர் அதற்காக யாகஞ் செய்தனர். அந்த யாகத்தில் தோன்றிய புலியை உரித்து அதன் தோலைச் சிவபிரான் அணிந்தருளினர். அதிலிருந்து பறப்பட்ட மாணையும், மழுவையும், உடுக்கையையும், நெருப்பையும் கையிலும்; பாம்புகளை மார் பிலும் அணிந்தருளினர். முனிவர்களுடைய செயல்கள் இப்படி விழைக் காலர்களுடைய ஆணவும் வலிகெட்டது. சிவபிரானே மெய்ப்பொருளென்றும் அவரது அருளின்றி ஈடேற முடியாதெனவும் கண்டு அவரை வழிபட்டுத் துவஞ்சிசெய்து நல்வழிப்பட்டனர்.

தக்கள்:

கடவுள் யானைத்தோலை அணிவாரா? பிச்சைகொள்வாரா?
நக்கனும் திரிவாரா? சுடலையாடுவாரா?

தத்சி:

சிவபிரான் யானைத்தோலைப் பேராத்தது எதற்காகவெனில்: கயமுகன் என்னும் அசரன் மனிதர், தேவர் முதலிய யானரையும் துணப்பபடுத்தினான். அசரனுக்கு அஞ்சிய சில முனிவர்கள் காசியிலே மனிகர்ணிகை என்னும் கோயிலிலே புகுந்து அங்கு நின்றனர். அசரன் அங்குஞ் சென்று அவர்களைத் துன்புறுத்தினான். அப்போது சிவபெருமான் பேரோளி வடிவாகி அசரனைக் கொன்றார். அந்த வடிவத்தின் ஒளியைத் தேவர் முதலியோர் தாங்க முடியாது ஏருந்தி னர். அப்போது சிவபெருமான் அசரனுடைய தோலையுரித்துப் போர்த்தியருளினார்.

நக்கனுடைம், பிச்சையேற்றதும் வைரவமூர்த்தமாம். பிரமா முதலிய தேவர்கள் அகந்தைகொண்டு தீயவர்களானபோது அவர்களை நல்லழிப்படுத்துவதற்காகச் சிவபெருமான் அருள்நோக்கம் செய்த போது வைரவமூர்த்தம் தோன்றியது. வைரவமூர்த்தி நக்கனுக்கச் சென்று பிரமாவின் தலையைக் கிள்ளித் தேவர்களின் இரத்தத்தை ஏற்றார். இதினால் தேவர்கள் நல்லறிவு பெற்று வைரவக் கடவுளை வணங்கினர். வைரவமூர்த்தியே யாவற்றையுஞ் சங்கரித்து வேதமாகிய நாய்வாகனத்தில் உலாவுவார். சுடலை என்பது உலகத்தின் சுடலை அஃதாவது உலகங்கள் யாவும் அழிந்தநிலை.

தக்கள்:

கடவுள் மாட்டினிலேறுவாரா?

தத்சி:

தர்மமாகிய தெய்வமே சிவபிரானது வசனமாம். வடிவங்கள் எல்லாம் அவரது திருவருளாகிய சுத்தியே. அவருடைய திருவருள் வடிவமாகிய விநாயகரது தோற்றம் எவ்வாறு வந்ததெனில் சோலைக் காட்டிற்குச் சிவபிரானும் உமாதேவியாரும் சென்றபோது அத் தெய்வங்களுக்கு ஒன்றுகிய பிரணவமானது இருக்குகிற இரண்டு யானைகளாகத் தோன்றினா. அவற்றில் இறைவன், இறைவி இருவரினதும் அருட்பாரவைப்பட்டதும் விநாயகச் கடவுள் தோன்றினார். சிவபிரான் மூவகைக் குணங்களையுங் கடந்தவர். உருத்திரன் முழுமூர்த்திகளுள்ள ஒருவர் அன்றிச் சிவபிரான் அல்லர். சிவபிரான் என்குணங்களையுங் கடந்தவர்.

இங்ஙனம் தத்சிமுனிவர் சொல்லிய உண்மைகளைக் கேட்டும் தக்களது மயக்கம் தீர்ந்தில்லது. அவன் முனிவரை நோக்கி நீர் எதனைக்

கூறினும் யான் எனக்குத்தையே முடிப்பேன். சிவபிரானை யாகாதிப்பதி யாகக்கொள்ளேன் என்றார். அப்பொழுது முனிவர் இவ்வேள்வியழிக் கீங்குள்ள தெவர்களும் பிராமணர்களும், பதிதராகுக என்று சொல்லிச்சுமித்துவிட்டு முனிவர் கூட்டத்தோடு புறப்பட்டுச் சென்றார்.

தக்கன் யாகத்தைத் தொடங்கிப் பிரம விட்டுணுக்களுக்கும், தேவர்கள், முனிவர்கள் யாவருக்கும் வேண்டியதைக் கொடுத்தான். இதனை அறிந்த அருட்கடலாகிய உமாதேவியார் தக்கனுடைய பிழை யைப் பொறுக்குமாறும். யாகத்திற்குச் செல்ல அனுமதி தருமாறும் சிவபிரானை வேண்டினர். அதற்குச் சிவபிரான் அவன் மயக்கமுற்று நிற்றலால் உல்லை மதியான் வேண்டிற்செல்க என்றருளினர்.

உமாதேவியார் யாகசாலை சென்றதும் தக்கன் அவர்கள் இருவரையும் இகழ்ந்தான் அவர் திரும்பிச்சுந்து சிவபிரானுக்கு முறையிட்டனர். அப்போது சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து வீரபத்திரக்கடவுளும், உமாதேவியாரிலிருந்து பத்திரகாளியும் தொன்றினர். அவர்கள் இரு கேட்டனர். பின்னர் வீரபத்திரர் விட்டுணுவையடிச்சுப் பிரமாவைக் குட்டித் தேவர்களைத் தண்டித்து யாகத்தை அழித்தனர். அதுகண்டு தக்கன் துக்கித்தான். அவ்விடம் எழுந்தருளிய சிவபிரான் யாவரையும் எழுப்புமாறு வீரபத்திரருக்குக் கட்டளையிட்டார். அதன்பிரகாரம் எழுப்பப்பட்ட தேவர்கள் மயக்கம் தீர்ந்து வழங்கவத்தோடு என்றாகுறி வணங்கினர்.

தக்கனது தலை எரிந்துபோனதால் அவனுக்கு ஆட்டுத்தலையே கிடைத்தது. அவனும் அத்தலையோடுவணக்கினின்றார். பின்னர் அவர் மறைந்தருளினார். பிரமா அவனுக்கு நற்போதனைசெய்து சிவபிரானை அடைதற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்யுமாறு கட்டளையிட்டார். அக் கட்டளையின்படி தக்கன் சிவபூரைசெய்து அதன்பயனுக்குச் சிவகண்நாத ஆயினான்.

தேவர்களுக்கு நேர்ந்த துண்பங்களுக்குக் காரணம் தக்கனுடைய சிவநிந்தையைக் கேட்டும், சிவநிந்தையான பசயல்கட்குத் துணை போனதுமே என்பதை அறிந்த சயந்தன் கவலைநீங்கித் தேவலோகத்தை ஆண்டுவந்தான்.

பெரினாம் கீர்த்தியில் சுபரிசூழ பரங்கிருஷ்ண ஸ்ரீ கிழவீர
காமாமிஹாவின்மீது சூதாமூர்த்தி மற்றும் காவிரீகிள்ளாஸ்
ஶுக்ர காராகுபி, பஞ்சாசனாமி மஹார்ஷி சுங்ககுடி
க்ராம்பிசுப்பாஸ் உதவித்து சூதாமூர்த்தி பிப்ராக்ஷிபாரிசுவி

திருவருடசத்தியின் செயற்பாடு

உமாதேவியார் சிவப்ரீரானது திருவருடசத்தி. ஆகவே அவரைப்
புதல்வியார்ப் பெறுதலாவது அவ்வருடசத்தியிற் “கற்றுவின் மனம்
போலக் கணிந்து” அதனைப் போற்றும்பொருட்டு அதைப் பெறுதல்
என்பது பொருந்தும். அவரைப் புதல்வியாக முதலில் பெற்றுள்ள
தக்கன் அப்புதல்வி ஆதிசத்தியாகிய அருடசத்தியாதல்வேண்டும்.
புராணங்களை முறைப்படி தக்கனிடம் போதற்குக் காரணமாயிருந்தது
அம்மையார் சார்ந்திருந்த அகந்தையாம். அன்றியும் அம்மையார்
தக்கனைச் சார்ந்தபின்னர் அவனுடைய ஆணவாஸ முனைத்து நின்று
கொடுந் தீவினேசௌந் செய்விக்தது. இங்ஙனும் ஆணவத்தை முதிர்
வித்தல் ஆதிசத்தியின் முயற்சி என்று ஞானசாத்திரங்கள் கூறும்.
அம்மையார் கயிலைக்குக் கிரும்பிய பின்னரும் தக்கனிடம் போகக்
கருகியதும் அவனுடைய மலை அப்போது பரிபாலிக்கப்படாதிருந்ததும்
இக்கொள்கையை வலியுறுத்தும்.

இரண்டாவதாக உமாதேவியார் புதல்வியானது மலையரசனுக்கு
இது பராசக்திபோலும். ஆதிசத்தியின் செயலுக்குப் பின்னரே பரச
சத்தி ஆன்மாவை அடையும். உமாதேவியாரைப் பெற்றபோது மலை
யரசன் அதனுல் அகந்தைகொள்ளாது தன்னைப் பணித்து அது களக்குக்
கிடைக்கதற்கரிய பேறெனக்கொண்டு இறைபணியில் நின்றான்.
உமாதேவியாரை ஈசனுக்கு அளிக்கும்போது அவரோடு தன்னையும்
அடிமையாகக் கொடுக்கக் கருதினான். ஆன்மா சிவத்தை அடையும்
முறையிலும் பராசத்தியே அதை அடிமையாக்கியது.

ாட்டி நெது பல திருவிளையாட்டுகள் புரிந்தருளினார். வேட அரசன் வரும்போது வேங்கை மரமாகி நின்றார். விநாயகரின் அருளை வேண்டி வள்ளியின் அன்பைப் பெற்றார். தினை முற்றியதும் வள்ளி சிற்றாருங்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். குமாரக் கடவுள் சிற்றார் சென்று பாங்கியின் அநுராஜையுடன் வள்ளியை அழைத்துச் சென்றார். இதனைக் கண்டநம்பிராசனும் வேடர்களும் தொடர்ந்து சென்று போர்செய்தார்கள். குமாரக்கடவுள் அவர்கள் அனைவரையும் போரிலே இறக்கச்செய்தார். இதனைக் கண்ட நாரதமுனிவர் கணவருங்கும் அருள்புரியுமாறுவேண்ட முருகப்பெருமான் வள்ளிநாயகியாரைக் கொண்டே அவர்களை எழுப்பி அருள்புரிந்தார்.

தயிர்பெற்று எழுந்த நம்பிராசன் அறுமுகக்கடவுளை வணங்கிச் சுாமி எங்களது வேட்டுவச் சேரிக்கு வந்து முறைப்படி அக்கினி சாட்சியாகத் திருமணம் செய்யவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டாள். அதனை ஏற்றுக்கொண்ட குமாரக் கடவுள் சபமுகூத்துத் தத்திலே சிற்றாருங்குச் சென்றார். அறுமுகப்பெருமானின் கிருபா நோக்கமப்பட்டதும் வள்ளிநாயகியார் மானுடவடிவம் நீங்கிப் பண்டைய வடிவம் பெற்றார்.

நம்பிராசன் வள்ளிபம்மையாரின் திருக்கரத்தை அறுமுகப்பெருமானிடம் ஒப்படைத்துப் புதல்வியை ஏற்று அருள் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லித் தார்வார்த்துக் கொடுத்தாள். நாரதர் ஒமத்தீய வளர்த்து முறைப்படி விவாசச் சடங்கை நிறைவேற்றினார். நிலகண்டப்பெருமான் உமாதேவி சமேதராகக் காட்சி நல்கி ஆசிவமுங்கினார். தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள். சிவபெருமான் மறைந்தாருளியதும் கந்தப்பெருமான் நம்பிராசனைப் பார்த்து நாம் வள்ளியம்மையுடன் திருத்தனிகை சென்று இருப்போம் என்று கூறி னார். மேலும் நம்பிக்குக் கூறுவார் நீ சிற்றாரை அரசுசெய்து பின்னர் நம்பக்கம் வருவாய் என்று அருள்கொட்டார். அதன்மேல் தேவர்கள் புடைக்கும் அறுமுகப்பெருமான் திருத்தனிகைசென்று தலையை மலையில் தேவதச்சனல் அணைக்கப்பட்ட திருக்கோயிலில் வள்ளிநாயகியாருடன் வீற்றிருந்தாருளினார்.

ஆரீரு தடந்தோன் வாழ்க அறுமுகம் வாழ்க வெற்றபகி சூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்க செல்வேளி ஏறிய மஞ்ஞான வாழ்க யானைதன் அணங்கு வாழ்க மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்கசீ ரதியர் ரெல்லாம்

